

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

JULY 2018

No. 10

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΠ-Μπεσαρ
και άλλες ιστορίες

3

Εξωτικά
διηγήματα
N. ΜΑΡΑΚΗ

Ο Νίκος Μαρακής θεωρείται ένας από τους κορυφαίους συγγραφείς της σύγχρονης ελληνικής λαϊκής λογοτεχνίας τόσο για την ποιότητα της γραφής του, όσο και για τον όγκο της. Με ευρεία εγκυκλοπαιδική παιδεία εμπλούτιζε πάντοτε τα κείμενά του με πληροφορίες σχετικές με το θέμα δίνοντας το στίγμα του χώρου και του χρόνου, όπου τοποθετούσε την πλοκή του αφηγήματός του. Ταυτόχρονα, τα κείμενά του τα διέτρεχε μια αίσθηση κοσμοπολιτικού αέρα, έστω και αν η δράση εκτυλισσόταν σε κάποιο απομονωμένο νησί του Ειρηνικού πχ.

Γεννήθηκε στον Πειραιά και η γειτνιάσή του με την θάλασσα ήταν η αιτία που ονειρευόταν να γίνει καπετάνιος σε φορτηγά που όργωναν τους ωκεανούς, να κάνει ταξίδια που θα του γνώριζαν τα πιο μακρινά κι άγνωστα σημεία του πλανήτη.

Ο πατέρας του τον ονειρευόταν γιατρό κι η μητέρα του φιλόλογο καθηγητή!

Δεν έγινε, φυσικά, τίποτα από τα τρία. Γράφτηκε, όμως στο Πανεπιστήμιο και για το χαρτζιλίκι του άρχισε να δημοσιογραφεί ως αστυνομικός ρεπόρτερ σε εφημερίδες του Πειραιά. Αναβαθμίστηκε επαγγελματικά περνώντας από πολλές μεγάλες αθηναϊκές εκτελώντας

ακόμα και χρέη αρχισυντάκτη σε κάποιες. Έγινε και εκδότης σε ηλικία 23 χρονών της εφημερίδας “Νέοι Καιροί”. Το 1930 και για περισσότερο από 30 χρόνια κράτησε το αστυνομικό ρεπορτάζ στο “Βήμα” και στα “Νέα”. Παράλληλα, ασχολήθηκε με το Μυθιστόρημα και κάποια περίοδο και με το Θέατρο.

Τυπικά δεν ειδικεύτηκε σε κάποιο είδος μυθιστορηματος. Έχει γράψει συνολικά περίπου 100 μυθιστορήματα σε διάφορα περιοδικά και εφημερίδες. Οι κυριότερες συνεργασίες ήταν: μυθιστορήματα στο “Ρομάντσο” κοινωνικά, αισθηματικά, αστυνομικά, σε συνέχειες στο “Μυστήριο” --επίσης σε συνέχειες-- περιπετειώδη και στη “Μάσκα” στη δεύτερη και στην τρίτη περίοδο της έκδοσής της νοβέλες-διηγήματα κατασκοπικές (με θεματολογία από την Κατοχή και την Αντίσταση) και αστυνομικές.

Για τις εκδόσεις τσέπης της “Μάσκας” β’ περιόδου (Μασκούλα, Μασκώτ κλπ) είχε γράψει και μικρά μυθιστορήματα. Μεταξύ 1946-48 έγραψε οκτώ μυθιστορήματα σε συνέχειες στα “Νέα” από τα οποία τα επτά πρώτα ήταν εμπνευσμένα από την ελληνική αντίσταση.

Στη δεκαετία του ’50 δημοσιεύτηκαν --πάντα σε συνέχειες-- στο περιοδικό “Ταχυδρόμος” τέσσερα ακόμα μυθιστορήματά του, ενώ από τις εκδόσεις “Πεχλιβανίδη-Ατλαντίς” εκδόθηκαν τρία βιβλία τσέπης στην κόκκινη (αστυνομικά) και στην μπλε (περιπετειώδη) σειρά. Τέλος, συνεργάστηκε και με τις “Γενικές Εκδοτικές Επιχειρήσεις” του Στέλιου Ανεμοδουρά, για λογαριασμό των οποίων έγραψε τέσσερα παιδικά αναγνώσματα περιπέτειας σε φυλλάδια: “Γεράκι” (16 τεύχη), “Μικρός Μπουρλοτιέρης” (8 τεύχη), “Υπεράνθρωπος” (24 τεύχη) και “Τζόε Ντικ” (8 τεύχη). Και τα τέσσερα τα υπέγραψε με το ψευδώνυμο Π. Πετρίτης.

Φυσικά, είναι και ο συγγραφέας αυτής της ατέλειωτης σειράς εξωτικών διηγημάτων, που παρουσιάζουμε (μακάρι να μπορούσαμε να τα παρουσιάσουμε όλα) και πρέπει να έχει περάσει κάποιος από αυτόν τον χώρο για να καταλάβει τον τεράστιο άβλο του ενός διηγήματος κάθε βδομάδα για περισσότερα από 15 χρόνια ανελπιώς!

Διο από τους πιο διάσημους ήρωες που δημιουργήσε η φαντασία του και η πένα του είναι η Ελληνίδα κατάσκοπος και σαμποτέρ στη διάρκεια της Κατοχής η “Φρουλάν Γκοστ” και ο σύγχρονος αστυνομικός χαρακτήρας Τζιμ Κόρβας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΠΙ-ΜΠΕΣΑΡ

Όπου ο Έλληνας λοχίας της Λεγεώνας των Ξένων Γιάννης Σαραβάνος είναι ο μόνος που διαφεύγει τον θάνατο, όταν το απόσπασμά του, στο οποίο είχε ανατεθεί η φύλαξη της σιδηροδρομικής γραμμής στην έρημο της Σαχάρας, πέφτει σε ενέδρα Αλγερινών επαναστατών. Καταφέροντας να επιστρέψει στη βάση του φέρνει μαζί του την Αϊσά, μια πανέμορφη Αλγερινή φυγάδα που συνάντησε στην έρημο και ανέλαβε να την προστατεύσει και την οποία ερωτεύεται.

σελ. 4-9

ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΣΤΗ ΜΕΪΝΤΑ

Όπου ο επαναστάτης σείχης Αλή Μπεν Αχσενέ αποζητά να εκδικηθεί την άπιστη Χεντλίε που τον παράτησε για να ακολουθήσει τον Έλληνα επιχειρηματία Στέφανο Πετριδίη, ο οποίος ετοιμάζεται να την πάρει μαζί του μακριά από την επαναστατημένη ζώνη της Αλγερίας. Η ευκαιρία που ζητά ο σείχης για να εκδικηθεί του δίνεται την επομένη μέρα που ξεσπάνε στην πόλη ταραχές. Ταραχές που ο ίδιος και ο όχλος του τις υποκινεί.

σελ. 10-14

Η ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ ΤΗΣ ΦΟΡΤΑΛΕΖΑΣ

Όπου ο Νικ Κασίμης και η Άννα Κυριαζή, δυο φτωχοί μετανάστες από την Ελλάδα προσπαθούν να επιβιώσουν άφραγκοι και απεγνωσμένοι στη μεγαλούπολη της Βραζιλίας. Επιπλέον οι δυο νέοι νιώθουν ανομολόγητο έρωτα ο ένας για την άλλη. Οι προσπάθειες του Νικ να βρει δουλειά πέφτουν όλες στο κενό. Δουλειά όμως βρίσκει η Άννα σαν τραγουδίστρια σε ένα κέντρο πολυτελείας, πράγμα που ο εγωισμός του Νικ Κασίμη δεν του το επιτρέπει να τον συντηρεί μια γυναίκα.

σελ. 15-19

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΡΕΝΤΑΣ

Όπου ο Πέτρος Λιάμπας, η Κάθριν Οκόνει και ο Χάρυ Λέντον είναι οι τρεις επιζώντες ναυαγοί της σκούνας της οποίας ο Λιάμπας ήταν ο υποπλοίαρχος, ο κοκκινομάλλης Λέντον ο λωστρόμος της και η Κάθριν η μνηστή του Έλληνα και κόρη του πλοιοκτήτη. Μεταξύ των κατοίκων του νησιού είναι και τα φίδια της θεάς Αρέντα που προστατεύει τις παρθένες. Αυτό δεν το ξέρουν οι τρεις ναυαγοί κι ιδιαίτερα εκείνος που επιβουλεύονταν την αγνότητα της κοπέλας.

σελ. 20-24

ΤΑ ΚΟΓΙΟΤ ΤΟΥ ΚΕΜΠΕΚ

Όπου μια πεινασμένη αγέλη από κογιότ στο παγωμένο δάσος έξω από το Κεμπέκ, γίνεται η αιτία να γνωριστεί ο Μιχάλης Κάρτος, γιατρός του ελληνικού φορτηγού «Άγιος Γεώργιος» κι ερασιτέχνης κυνηγός με την Σουζάν Μπρετόν, καθώς ο Έλληνας την έσωσε από τα δόντια των πεινασμένων θηρίων. Η αμοιβαία συμπάθεια τους εξελίχθηκε ταχύτατα σε αίσθημα, αλλά στην ολοκλήρωσή του υπήρχε ένα εμπόδιο: ο μνηστήρας της Σουζάν, που την ήθελε για την προίκα της.

σελ. 25-29

—Ο Άλλὰξ νὰ σοῦ δῖνῃ μέρες, Ἕλληνα, εἶπε ὁ καμηλιέρης.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΠ-ΜΠΕΣΑΡ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ Σαραβάνος κτύπησε τὸ λοχαγὸ με μιὰν ἔκφρασι ἀπορίας στὸ βλέμμα του. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλαβῇ ἂν μιλοῦσε σόδαρὰ ἢ ὄχι. Ἐκεῖνος χαμογέλασε.

— Φοβάσαι, λοχία; ρώτησε.

— Ὅχι, κάπταιν. Ὅμως νομίζω πὼς δεκαπέντε ἄντρες δὲν εἶναι ἀρκετοί. Θὰ χρειάζονταν τούλάχιστο δεκαπλάσιοι. Οἱ ἀντάρτες εἶναι πολλοί, ἐκτός βέβαια ἀπ' τοὺς ἐλευθεροὺς σκοπευτὲς τοῦ Μπέν Χαμίντ. Πὼς θὰ τοὺς ἀντιμετωπίσω με δεκαπέντε ἄντρες;

— Τόσοι περισσεύουν, λοχία! ἀναστέναζε ὁ λοχαγὸς Λερού. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὅμως θὰ φτάσουν οἱ πρασινοσκοῦφῆδες. Μπορεῖ κι' ὅλας τὰ ἀεροπλάνα τους νὰ ἔχουν ἀπογειωθῇ. Γιὰ τὸ γόητρο τῆς Γαλλίας πρέπει τὸ ἔξπρες τοῦ Κολόμπ-Μπισάρ— Αἶν Σεφρά νὰ περάσῃ ἀνερόχλητο. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν λόγος νὰ χάνουμε πολὺτιμο χρόνο. Θ' ἀντικαταστή-

σης τὴ φρουρὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ θάχης τὰ μάτια σου ανοιχτά. Σὺμφωνοί;

— Μάλιστα, κάπταιν!

— Καλὴ τύχη, λοιπὸν, λοχία.

— Εὐχαριστῶ, κάπταιν!

Χαιρέτησε, ἔκανε μεταβολὴ καὶ βγήκε ἀπ' τὸ γραφεῖο. Στὸ προαυλίο περιμέναν οἱ λεγεωνάριοι. Ἦταν ἔτοιμοι. Φορτωμένοι τοὺς γυλιούς τους καὶ τὰ ὄπλα τους, περιμέναν με κάποια θαμπὴ ἐλπίδα στὴν καρδιά πὼς θὰ μπορούσε ἴσως ν' ἀναβληθῇ γιὰ μερικές ὥρες αὐτὴ ἡ ἀποστολὴ, ὅσο νὰ φτάσουν οἱ πρασινοσκοῦφῆδες ἀλεξιπτωτιστὲς. Ὅταν εἶδαν ὅμως τὸν Ἕλληνα με ζαρωμένα τὰ φρύδια νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ λοχαγοῦ, κατάλαβαν πὼς ἄδικα εἶχαν ἐλπίσει. Ὁ Σαραβάνος ἦταν μέσα στὴν ψυχὴ τους. Τοὺς ἤξερε. Γι' αὐτὸ ἀμέσως προσπάθησε νὰ δώσῃ, ξεζαρώνοντας τὰ φρύδια, μιὰν ἔκφρασι αἰσιοδοξίας στὸ πρόσωπό του.

— Ἐκίναμε, παιδιά! εἶπε χαμογελώντας. Ἄλλα θαρρῶ πὼς ἄδικα πάμε. Ἴσως θάχουνε φτά-

σει πολύ νωρίτερα από μᾶς οἱ πραινισοκούφιδες. Ἄντε λοιπόν, λεβέντες.

Σάλταραν στὸ καμιόνι. Ὁ Σαραβάνος κάθησε δίπλα στὸν σωφὲρ καὶ τὸ καμιόνι ξεκίνησε ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ καὶ βγήκε στὴν ἔρημο. Οἱ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς ποὺ διέσχίζαν τὴν ἔρημο βρίσκονταν σὲ ἀποστασι δέκα χιλιόμετρων. Δὲν ἦταν μακρὰ. Ὅμως τὸν τελευταῖο καιρὸ οἱ Ἀλγερίνοι ἀντάρτες εἶχαν τινάξει πολλὰ τραίνα στὸν ἀέρα κι' εἶχαν προξενήσει σημαντικὲς καταστροφές στὴ γραμμῇ. Αὐτοὶ οἱ βρῶμικοὶ καὶ κουρελιάρηδες ἄντρες, μὲ τὰ σκούρα, ἀξύριστα πρόσωπα, ἦταν ἄσσοι στὸν κλεφτοπόλεμο, ἰδιαίτερα σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ τοῦ Κσούρ, ποὺ βρισκόταν στὰ σύνορα τοῦ Μαρόκου.

— Λοιπόν, παιδιά! φώναξε ὁ λοχίας ὅταν τὸ καμιόνι μὲ τοὺς λεγωνάριους εἶχε ἀπομακρυνθῆ μισὸ μίλι ἀπ' τὸ στρατόπεδο. Τὰ μάτια σας ἀνοιχτά. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς πιάσουν οἱ ἀραπάδες τοῦ Μπέν-Χαμίντ στὸν ὕπνο. Μπαίνουμε σ' ἐπικίνδυνη περιοχῇ.

Οἱ κίτρινοι λόφοι τῆς ἄμμου ἀπλώνονταν μπροστά τους ὅσο ποὺ ἔφτανε τὸ μάτι. Πίσω ἀπ' τοὺς κίτρινους λόφους τῆς ἐρήμου κρυβόταν σχεδὸν πάντοτε ὁ θάνατος. Ἀκούμπησε στὰ γόνατά τὸ αὐτόματο κι' ἀνάψε τσιγάρο.

— Τὸ νοῦ σου μὴ ξεφύγουμε ἀπ' τὸ κατὰστρωμα τοῦ δρόμου, εἶπε σκύβοντας σ' αὐτὴ τοῦ σωφὲρ. Ἄν βουλιάζουμε στὴν ἄμμο χαθήκαμε.

*

Ὁ Γιάννης Σαραβάνος ἦταν ἕνας ψηλός, μελαχροινὸς ἄντρας. Ἡ καταγωγὴ του ἦταν ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη. Μέχρι τὰ εἰκοσιπέντε του χρόνια ποτὲ δὲν εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλὸ του ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ λεγωνάριος. Ἦταν μηχανικὸς αὐτοκινήτων καὶ τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ φτιάξῃ ἕνα δικό του γκαράζ. Ὅταν ἔφτιαχνε τὸ γκαράζ, θὰ παντρευόταν τὴν Μαρία Γιανέδη. Ἡ Μαρία ἦταν μιὰ μελαχροινὴ κωκλά, ὁ πρῶτος καὶ μεγάλος ἔρωτάς τῆς ζωῆς του. Εἶχαν ἀλλάξει ὄρκους καὶ ὑποσχέσεις γιὰ μιὰ ἀγάπη ποὺ δὲν θὰ τέλειωνε ποτέ. Ὅμως ἡ Μαρία τὰ ξέχασε ὅλα αὐτὰ ὅταν γνώρισε τὸ γιό κάποιου βιομηχάνου ποὺ τῆς ἔκανε τὰ γλυκά μάτια. Ἄρχισε νὰ φέρνεται ψυχρὰ ἀπέναντί του καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὰ ραντεβού τους.

— Κάτι σοῦ συμβαίνει, Μαρία, καὶ μοῦ τὸ κρύβεις, τῆς ἔλεγε κάθε τόσο. Ἐχεῖς γίνει πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ἄλλοτε.

— Ἡ ἰδέα σου εἶναι, χρυσέ μου.

Δὲν εἶχε ἀποφασίσει ἀκόμα νὰ τοῦ τὸ πῆ πὼς ἦταν μπλεγμένη μ' ἕναν ἄλλον. Προσπαθοῦσε νὰ τὸν καθουσιάσῃ ὅσο νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία. Κι' ἡ εὐκαιρία βρέθηκε ὅταν ὁ Σαραβάνος τὴν εἶδε ἐντελῶς τυχαία ἕνα ἀπόγευμα σὲ μιὰ μεγάλη, ἀεροδυναμικὴ κούρσα στὴν ὁδὸ Τσιμισκῆ. Καθόταν δίπλα σ' ἕνα κοκκινομάλλη ξανθὸ ποὺ ὠδηγοῦσε. Πάγωσε. Ἦταν σὰν νὰ βεγχτηκε μιὰ μαχαίριὰ στὴν καρδιά.

Ἐτρεξε πίσω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Μὰ δὲν κατάφερε παρὰ νὰ καταπιῇ κάμποση σκόνη. Τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρύνθηκε καὶ χάθηκε.

Τὸ ἴδιο βράδυ πῆγε καὶ τὴν περιμένε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς. Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα ὅταν φάνηκε. Ἡ ἴδια κούρσα, ὁ ἴδιος κοκκινομάλλης ὀδηγός. Τὴν ἀφήσε στὴ γωνία τοῦ δρόμου. Τὸν εἶδε νὰ τὴν φιλάει καὶ τὴν ἀκουσε ποὺ τοῦ ἔδωσε ραντεβού γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Τὸ αἷμα του φούντωσε, κι' ὅταν πλησίασε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς, πετάχτηκε ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ τῆς ἔκοψε τὸ δρόμο. Ἐκείνη ἔβγαλε μιὰ τρομαγμένη κραυγῇ.

— Εἶσαι μιὰ ἄτιμη! τῆς εἶπε.

Τὴν ἔφτυσε στὸ πρόσωπο καὶ τὴ χαστούκισε.

— Αὐτὰ, γιὰ νὰ μὲ θυμάσαι! παλιοθήλυκο! μούγκρισε. Αὔριο μπορεῖς νὰ πᾶς στὸν ἀγαπητικό σου...

Τῆς γύρισε τὶς πλάτες μὲ περιφρόνησι κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ βαρεῖα καρδιά. Ἦταν πολὺ δυστυχισμένος. Τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ περθεῖ σὰν ἄντρας. Ἡ Θεσσαλονικὴ δὲν τὸν σῆκωνε πιά. Ὅλα τοῦ τὴν θύμιζαν καὶ ὑπέφερε. Τότε, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ μαρτύριο τῆς προδομένης ἀγάπης του, ἀποφάσισε νὰ ξηνητευτῇ. Ἐφυγε ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη καὶ πῆγε στὸ Ἀλγέρι. Στὸ Ἀλγέρι βρισκόταν ἕνας ἀδελφικός του φίλος Ὁ Φάνης Παπαδόπουλος. Ὅταν ἔφτασε ὁμως ἐκεῖ, ὁ φίλος του, ὅπως τὸν πληροφορήσαν, εἶχε φύγει γιὰ τὴν Αὐστραλία. Ἡ καρδιά του γέμιζε ἀπελπισία. Ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ δουλειά. Ἄλλα τὰ πράγματα δὲν ἦταν καθόλου εὐκόλα. Γιὰ ἕνα ξένο ὕπνηκο ἔδιν ὕπνοχε δουλειά. Τότε, μιὰ μέρα καθὼς περ-

νούσε απ' την όδο Ντέ λά μαριν, είδε πολλούς άντρες συγκεντρωμένους έξω από ένα παλιό κτίριο. Ρώτησε κι' έμαθε.

— Εί ναι τὰ γραφεία κατατάξεως τής Λεγεώνας των Ξένων, του είπαν. Δίνουν καλό καλό μισθό, αν δεχτής να πουλήσης τὸ τομάρι σου για δέκα χρόνια.

Είχε ακούσει κι' είχε διαβάσει πολλά για τήν Λεγεώνα. Ἡ σκληρή ζωή του λεγεωναρίου θὰ τὸν έκανε νὰ ξεχάσῃ. Ἡ ιδέα του σφηνώθηκε στὸ μυαλό. Μπήκε στὴν ούρα, χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφτῆ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο τὸν εξέτασαν τρεῖς στρατιωτικοὶ γιατροί. Κατόπιν περάσε σ' ένα ἄλλο γραφείο. Ἐκεῖ του είπαν πὼς μπορῶσε νὰ δηλώσῃ ὅποιο ὄνομα ἤθελε καὶ ὅποια ἐθνικότητα προτιμοῦσε. Κανείς δὲν θὰ ἐνδιαφερόταν ἀν τὰ στοιχεῖα πὼς θὰ εἶδινε ἦταν ἀληθινὰ ἢ ὄχι.

— Αυτό γίνεται, του είπαν, γιατί στὴ Λεγεώνα κατατάσσονται λογίς-λογίς ἄνθρωποι. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶναι πολλοὶ πὼς θέλουν νὰ θάψουν τὸ παρελθόν τους.

Ὁ Ἕλληνας εἶπε τὰ ἀληθινὰ του στοιχεῖα. Ὑπέγραψε κάτι χαρτιά, πήρε μιὰ προκαταβολή ἀπ' τὸ μισθό του κι' ὕστερα τὸν στείλανε μαζί με ἄλλους στὸ Σίντι Μπέλ-Ἀμπές, ὅπου εἶναι οἱ στρατώνες καὶ τὸ Στρατηγεῖο τής Λεγεώνας των Ξένων. Ἐκεῖ του δώσανε καὶ φόρεσε τὴ στολή του λεγεωναρίου. Κόκκινο πληθικιο με μπλέ σειρήτι, μπλέ σακκάκι καὶ κόκκινο παντελόνι. Ἡ ἐκπαίδευσι κράτησε ἕξη μῆνες. Μετὰ τοὺς ἕξη μῆνες ἔφυγε μετὰ τὰ γάμα του για τὴν ἔρημο. Ἡ παλληκαριά του κίνησε τὴν προσοχή τῶν ἀνωτέρων του καὶ σὲ λίγο ὁ Γιάννης Σαραβάνος πήρε τὸ βαθμὸ του λοχία.

Τώρα, βρισκόταν στὸ στρατιωτικό χωριό Κολόμπ-Μπεσάρ κι' ὁ ἀνταρτοπόλεμος τῶν Ἀλγερίνων εἶχε φτάσει στὸ φῶρτε του.

✱

Ὅλα αὐτὰ στριφογύριζαν στὸ νοῦ του καθὼς τὸ στρατιωτικό κομῆνι ταξίδευε στὴν ἔρημο με κατευθυνσι πρὸς τὶς σιδηροδρομικές γραμμές. Ἡ φρουρά πὼς τοὺς περίμενε νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν, βρισκόταν ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ δέκα μέρες. Μετὰ τὴν ἀντικατάστασι τῆς φρουρᾶς, θάρχον-

ταν κι' οἱ ἐνισχύσεις τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν για ν' ἀρχίσουν οἱ ἐκκαθαριστικές ἐπιχειρήσεις. Ἡ ἀπόστασι ἀπ' τὸ Κολόμπ-Μπεσάρ ἦταν δέκα χιλιόμετρα. Στὰ πέντε, ἡ μηχανὴ ἀρχισε νὰ βῆχῃ. Ὁ Ἕλληνας βλαστήμησε. Ὁ Πέτερ Χάνσεν, ὁ Νορβηγὸς ὁδηγὸς πὼς καθόταν δίπλα του, ἀναστεναξε.

— Ἡ σκόνη χώθηκε στὸν ἀγωγὸ βενζίνης, γκρίνιαξε. Τὸ σύστημα τροφοδοτήσεως θὰ πάψῃ σὲ λίγο νὰ λειτουργῇ καὶ θά ναι ἄχρηστο τὸ αὐτοκίνητο. Νομίζω πὼς πρέπει νὰ σταματήσουμε για μισὴ ὥρα τουλάχιστο νὰ καθαρίσουμε αὐτὸ τὸν διάλο.

Σταμάτημα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, ἦταν ένα παίγνιδι μετὰ τὸ θάνατο. Αὐτὸ τὸ ἤξερε πολὺ καλά ὁ Σαραβάνος. Μὰ ἤξερε ἐπίσης πὼς δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά. Σταμάτησαν. Οἱ λεγεωνάριοι βγήκαν ἀπ' τὸ καμῆνι.

— Παρτε θέσεις, παιδιά, διέταξε ὁ Ἕλληνας, γύρω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Πρηνηδῶν καὶ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη. Ἐτοιμοὶ για κάθε ἐνδεχόμενο...

Αὐτὸς κι' ὁ Νορβηγὸς χώθηκαν κάτω ἀπ' τ' αὐτοκίνητο κι' ἀρχισαν νὰ καθαρίζουν τὴ μηχανὴ πὼς εἶχε μπουκώσει ἀπὸ τὴ σκόνη ἕνας χλιαρὸς ἀέρας ἐρχόταν ἀπὸ μακρῶς.

— Σὲ λίγο θάχουμε ἀμμοθύελλα! μουρμούρισε ὁ Πέτερ Χάνσεν. Πρέπει νὰ βιαστοῦμε.

Ἡ ζημιὰ δὲν ἦταν μεγάλη. Σὲ εἴκοσι λεπτά ἦταν ὅλα ἔτοιμα. Τότε, ὅμως, ἀκριβῶς ἀντήχησε ὁ πρῶτος πυροβολισμός. Ὑστερα ἀκολούθησαν κι' ἄλλοι ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῶν λόφων. Ἐνας λεγεωνάριος δέχτηκε στὸ μέτωπο ἕνα καυτὸ μολυβὶ καὶ τινάχτηκε σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός. Βόγγησε καὶ δοκίμασε νὰ σηκωθῇ ὀρθίος. Μισοσηκώθηκε, μὰ σχεδὸν ἀμέσως καὶ δευτέρῃ σφαιρὰ τὸν ἔριξε ἀνάσκελα. Στάρξαε μιὰ-δυὸ φορές κι' ἔμεινε ἀσάλευτος. Στὰ πεθαμένα ἀνοιχτὰ μάτια του ὑπῆρχε μιὰ ἔκφρασι ἀπορίας καὶ ἐκπλήξεως γι' αὐτὸ πὼς συνέβη. Ἐγινε μιὰ ἀναταραχὴ ἀνάμεσα στοὺς λεγεωνάριους. Ἀκούστηκαν βλαστήμιες καὶ βουγγιὰ. Ὁ Ἕλληνας τινάχτηκε ὀρθός κι' ἄρπαξε τὸ αὐτόματό του.

— Προσοχή, παιδιά! φώναξε. Καμμιὰ σφαιρὰ μας δὲν πρέπει νὰ πάῃ χαμένη. Στὸ φαχνό!

Ἡ μάχη φούντωσε. Οἱ Ἀλγερίνοι, οὐρλιάζοντας σὰν δαίμονες, ἄλλοι πυροβολώντας μετὰ ὅπλα καὶ ἄλλοι κρατώντας τὰ «γκαρὰς», τὰ κυρτὰ σὰν μικρὰ δρε-

πάνια μαχαίρια τους, ξεπετάχτηκαν απ' τους κίτρινους λόφους κι' άρχισαν να τρέχουν προς το αυτόκινητο, άδιαφορώντας για τις σφαίρες που σκορπίζαν ανάμεσά τους το θάνατο. Ήταν πολλοί κι' οί λεγεωνάριοι ήταν λίγοι. Ο άγώνας ήταν άνισος. Ο Γιάννης Σαραβάνος το καταλάβαινε πώς η μάχη ήταν χαμένη. Άλλα ήταν πολύ προτιμότερο να πεθάνουν πολεμώντας, παρά να πέσουν ζωντανοί στα χέρια τους. «Ολοι ήξεραν πώς άποκεφάλιζαν με τα γκαράς τους αιχμαλώτους οί Άλγερινοί. Όπως επίσης ήξεραν τόν μαρτυρικό θάνατο, μντά «κομμένα βλεφάρα». Οί Άλγερινοί έγδυναν τους αιχμαλώτους τους, τους έδεναν και τους έκοβαν κατόπι τα βλεφάρα. Έτσι οί αιχμαλώτοι άφού τυφλώνονταν πρώτα από την άμμο, πέθαιναν κατόπι, ψημμένοι από τόν φλογερό ήλιο τής έρήμου...

— Είμαστε χαμένοι! δόγγησε κάποιος.

— Βούλωστο! άγρίψε ό «Έλληνας καθώς γάζωνε με τόν αυτόματο μιά όμάδα Άλγερινών. Δέν πρόκειται να μάς πιάσουν ζωντανούς...

Οί λεγεωνάριοι πολεμούσαν. Άλλα όλοένα και έμεναν λιγότεροι. Ο χώρος γύρω από τόν καμión ήταν γεμάτος πτώματα. Στο τέλος είχε άπομείνει μόνος ό Σαραβάνος. Ταμπουρωμένος πίσω από μιά ρόδα, πυροβόλουσε με μιά άγρια λύσσα. Οί σφαίρες σφυρίζαν γύρω του, μιά δέν έλεγε καμμιιά να τόν βρουν τόν χτυπήση, όπως εύχότανε. Ήταν καταδικασμένος λοιπόν να πέση στα χέρια τους;

Ξαφνικά, όμως, σταμάτησαν να πυροβολούν. Έγινε μιά θαρεια σιωπή. Κι' ύστερα άκούστηκε μιά άπομακρη βουή. Ο ήλιος χάθηκε κι' ό άέρας δυνάμωσε. Καφετιά σύννεφα σκόνης σκέπασαν τόν ήλιο κι' έγινε σκοτάδι.

— Ή άμμοθύελλα! μурμουρίσε με κομμενη άναπνοή. Ή άμμοθύελλα...

Ή άμμοθύελλα ήταν κάτι πιό φριχτό και άπεισιο απ' τους Άλγερινούς άντάρτες. Τα μάτια του, τόν στόμα του, τιά πνεμόνια του γεμισαν άμμο. Θα πέβαινε άπο ασφυξία. Έκτός άν κατάφερε να χωθή μέσα στο αυτόκινητο να κλειστή στη θέση του σωφέρ.

*

Όταν άνοιξε τιά μάτια του ήταν νύχτα. Ή άμμοθύελλα πού είχε κάνει τους Άλγερινούς να διακόψουν τή μάχη και να κρυφτούν στα λημέρια τους, είχε πε-

ράσει. Άδειασε τόν παγοური τού και καθώς τόν χλιαρό νερό κατέβαινε στο στομάχι του, ένοιωσε καλύτερα. Βγήκε απ' τ' αυτόκινητο.

Άρχισε να βαδίξη όσο μπορούσε πιό γρήγορα. Τήν ήμερα, κάτω από τόν φλογερό ήλιο, ή πορεία θα ήταν πολύ δύσκολη. Τα ξημερώματα ήταν πολύ μακριά. Δέν έβλεπε πιό τόν αυτόκινητο. Ήταν κουρασμένος και διψούσε. Άλλα στο παγοური του δέν είχε άπομείνει σταγόνα νερού. Υπολόγιζε ότι σε κάμποσες ώρες, άν άντεχε, θα βρισκόταν πίσω στο Κολόμπ-Μπεσάρ, όπου θα έφερνε τιά δυσάρεστα νέα.

Συνέχισε τόν δρόμο του, προσπαθώντας ν' άπασχολή τόν μυαλό του με διάφορες σκέψεις για να ξεχναση τή δίψα πού τόν παιδίευε.

«— Δέν θα μπορέσω ν' άντέξω», μурμουρίσε.

Τα πόδια του Έτρεμαν, τόν στήθος του φλογιζόταν. Κάθισε κάπου. Ο ήλιος τόν τσουροφλίζε. Καταλάβαινε πώς θα λιποθυμούσε. Άν λιποθυμούσε, ήταν χαμένος.

Ένοιωθε τήν άνάγκη να κοιμηθή. Ξαφνικά, όμως, άνασκήτησε. Άκουσε όμιλικιά και γύρισε. Πίσω του, μερικά μέτρα πιό κει, είδε μιά καμήλα. Στην άρχή νόμισε πώς όνειρεύεται. Έκλεισε τιά μάτια και τιά ξανάνοιξε. Όχι δέν ήταν έφιάλης. Άνασκήθηκε και στυλώθηκε στα πόδια του. Ήταν μιά καμήλα. Και πάνω στην καμήλα βρισκόταν δυό άνθρωποι. Ένας Βερβερνός μεχάριστ και μιά κοτέλλα...

Μονομιάς ξαναβρήκε τόν κουράγιο του.

*

Τήν έλεγαν Άϊσά. Ήτον μελαχροινή, με μεγάλα, αμυγδαλάτα μάτια και κυρτές βλεφαρίδες. Δέν φορούσε ρούχα για ένα ταξίδι στην έρημο. Έμοιαζε μ' ένα μελαχροινό άγγελο κι' όλο χαμογελούσε. Είχε υποσχεθή στον εαυτό του να μη ξαναγαπήση γυναίκα ό Σαραβάνος. Υστερα από τήν άτιμία τής Μαρίας, πού τόν πλήγωσε, τώχε πάρε άπόφασι: «Οί γυναίκες είναι φίδια», έλεγε. Μά τούτη έδώ, ή Άϊσά, ήταν άγγελος. Καθονταν στη φλογερή άμμο κι' έτρωγαν. Ο μεχάριστ είχε μαζί του άφανο νερό και τρόφιμα. Ο «Έλληνας άρχισε να βλέπη τή ζωή πάλι ώραία...

— Ο Άλλάχ να σου δινή μέρες, Έλληνα, είπε ό καμηλιέρης. Με δγάζεις άπο μιά δύσκολη θέση. Πήγαινα τήν Άϊσά στο Κολόμπ-Μπεσάρ. Ή Άϊσά ξεφυγε άπο τόν χαρέμι τού Άβδούλ Κα-

μπέρ, γιατί δεν μπορούσε να ύποφερη τή ζωή κοντά του. Έξ άλλου, ό Καμπέρ πολεμάει τώρα τούς Γάλλους και ή 'Αϊσά αγαπάει πολύ τή Γαλλία. Η 'Αϊσά θά ήταν εύτυχισμένη αν μπορούσε να βρή μία στέγη κάπου να ζήσει ήσυχα και μακριά απ' τούς αντάρτες και τόν πόλεμο... "Αν μπορούσες εσύ να τήν προστατέψης...

Ό Σαραβάνος δεν χρειάσθηκε να σκεφτή πολύ.

— Έν τάξει! απάντησε. "Αν βέβαια θέλη κι' αυτή. "Ένα χαμόγελο ευγνωμοσύνης έλαμψε στο πρόσωπο τής νέας.

— Θά είμαι σκλάβά σου, σα χήμπ, φιθύρισε.

Συμφώνησαν και κατά τό σούρουπο έφτασαν με τήν καμήλα έξω από τό Κολόμπ-Μπεσάρ. Έκει τούς άποχαιρέτησε ό μεχαρίστ και ξαναγύρισε στην έρημο. Στο χωριό, πεντακόσια μέτρα μακριά απ' τό στρατόπεδο, ύπήρχαν μερικά στίτια. Σ' ένα απ' αυτά έγκατέστησε τήν 'Αϊσά ό Σαραβάνος.

— Θάρχωμαι κάθε μέρα να σε βλέπω, αγάπη μου, τής είπε.

Τήν άφησε και γύρισε στον καταυλισμό. Έκει είπε τά καθέκαστα για τήν έπίθεση των Άγγερινών. Έδώκε άναφορά στο λοχαγό Λερου κι' εκείνος ζάρωσε τα φρυδιά.

—Θά μās τό πληρώσουν! είπε.

*

Οί προετοιμασίες άρχισαν με κάθε μυστικότητα. Οί λεγεωνάριοι θά πραγματοποιούσαν με ένισχύσεις που θά έρχονταν σ' αυτό τό μεταξύ απ' τό Άλγέρι, μια μεγάλη κυκλωτική κίνηση. Θα σχηματίζαν ένα κλοιό που θά μίκραινε κάθε μέρα πιο πολύ και οί αντάρτες που θά δρίσκονταν ξαφνικά μπλοκαρισμένοι, θά θερίζονταν μέχρις ένός. "Έτσι, θά τελειωνε ή ιστορία σ' αυτή τήν περιοχή μία και καλή. Το έξπρές Κολόμπ-Μπεσάρ — Αίν Σεφρα θά μπορούσε ύστερα να ταξιδεύη άνενόχλητα. Οί προετοιμασίες προχωρούσαν γοργά. "Ό Έλληνας λοχίας, άπασχολημένος όλη τήν ήμέρα, έπαιρνε άδειά κάθε δράδυ και ξεκουραζόταν στη φλογερή άγκαλιά τής 'Αϊσά, που τόν λάτρευε...

— Σε λίγο ό πόλεμος σ' αυτή τήν περιοχή θά τελειώση, τής είπε ένα δράδυ που ήταν άγκαλιασμένοι. "Έτσι θά χαϊρώμαστε με περισσότερη ξεγνοιασιά τήν εύτυχία μας.

— "Ό Άλλάχ να δώση να σ' έχω όλη τήν ήμέρα κοντά μου,

άγαπημένο μου! άναστέναζε ή κοπέλλα. Πότε θά γίνη αυτό;

— Τήν Κυριακή τή νύχτα θά ξεκινήσουμε. Θά περάσουμε τό στενό του Μπέν-Μπενί κι' από κει θά σκορπιστούμε σε μία μεγάλη, κυκλωτική κίνηση... "Αν ανάμεσα στους αντάρτες είναι και ό Άβδούλ Καμπέρ, δεν θά καλοπεράση. Θά μου πληρώση όλα τά μαρτύρια που σ' έκανε να ύποφερης.

Τά μάτια τής λάμψανε.

— Μά τά γένια του Προφήτη, θάμια πολύ εύτυχισμένη, σαχήμπ.

"Ήταν Πέμπτη δράδυ όταν κουδεντιάζαν. Ξανασυναντήθηκαν τήν Παρασκευή και τό Σάββατο τό πρώι χωρίαν.

— Θά περάσουν μερικές μέρες που δεν θά με ξαναδής, 'Αϊσά, γλυκεία μου, τής είπε ό Σαραβάνος. Απόψε δεν θά μπορέσω ναρθώ. Δεν θά μου δώσουν άδειά. Αύριο τό δράδυ θά ξεκινήσουμε για έπιχειρήσεις. Έλπίζω να ξεμπερδέψουμε σύντομα.

Ρίχτηκε στην άγκαλιά του. Τά μάτια τής βουρκώσαν.

— Πως θά κάνω χωρίς ξέένα, άγαπημένο μου; Ένας αιώνας θά μου φαίνεται ή κάθε στιγμή, όσο να ξαναγύρισης κοντά μου. "Ό Άλλάχ να με λυπηθή και να σε ξαναδώ σύντομα...

"Ό Έλληνας έφυγε με βαρεία καρδιά. Η 'Αϊσά έμεινε μόνη.

"Όταν έπίασε να σουρουπώνη μονάχα, βγήκε απ' τό σπίτι. Γλυστρήσε ανάμεσα στα έρημικά δρομάκια του χωριού κι' ύστερα από λίγο δρίσκόταν στην έρημο. Περπάτησε κάμποσο και στάθηκε να ζαποστάση κάπου. Τότε, πίσω από τούς κίτρινους λόφους πρόβαλε μία καμήλα, που τήν κρατούσε απ' τά χαλινάρια ένας μεχαρίστ. "Ήταν ό ίδιος, που τήν είχε παραδώσει πριν από δεκαπέντε μέρες στον Έλληνα.

— Έρχομουν κάθε δράδυ και σε περιμένα, 'Αϊσά, τής είπε ό καμηλιέρης, όταν πλησίασε. "Άργησες...

— Έχω σπουδαία νέα για τόν Άβδούλ Καμπέρ, είπε εκείνη. Δε μπορούσα ναρθώ πιο νωρίς. Οί Γάλλοι έτοιμάζουν μία κυκλωτική κίνηση...

Τήν δόθησε ν' ανεβή στην καμήλα κι' ύστερα από λίγο τό σκοτάδι είχε καταπιή τους δυο ανθρώπους και τό ζώο...

"Ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν τά πρώτα τμήματα των λεγεωνάριων άρχισαν να μπαίνουν στο στενό του Μπέν-Μπενί. Οί λεγεωνάριοι βάδιζαν σιωπηλοί, φορτωμένοι βαρεία όπλα. Η διαταγή ήταν άυστηρή. Ούτε ταιγάρο, ούτε όμιλιές. "Ό έχθρος έ-

πρεπε να αϊφινιδιαστή. 'Επί κεφαλής της ομάδας των ακροβολιστών ήταν ο Γιάννης Σαραβάνος. Σκυφτός, με το αυτόματο κρεμασμένο στον ώμο, βάδιζε σκεπτικός. 'Ο νούς του ήταν στην 'Αϊσα. 'Η 'Αϊσα σίγουρα θα στριφογυρίζε άγρυπνη στο κρεβάτι με κλαμένα μάτια. "Αν ξαναγύριζε ζωντανός από τούτη την έπιχείρησι, θα μπορούσε ίσως και να την παντρευτή. Χαμογέλασε.

— Θα χαρή όταν της το πώ...

Απότομα, όμως, το χαμόγελο έσβησε από τα χείλη του και το όραμα της όμορφης 'Αϊσας χάθηκε. Το στενό γεμίσε βροντές, γλώσσες φωτιάς και κραυγές πόνου και αγωνίας... 'Αστραπές έσκιζαν το σκοταδι...

— Οί 'Αλγερίνοι! Καλυφτήτε! ακούστηκε η φωνή του 'Ελληνα.

Μα ήταν άργα πιά να καλυφθούν. Βροχή έπεφταν από ψηλά οι χειροβομβίδες κι' οι σφαίρες. Τά πρώτα τμήματα των λεγεωναρίων είχαν πέσει σε μιá άγρια ένεδρα... Τά πολυβόλα των ανταρτών θέριζαν. 'Ο Σαραβάνος ώρμησε προς τά εμπρός για να

δώση κουράγιο στους άνδρες του. Το αυτόματο του ξερνούσε φλογες και καυτό μολύβι...

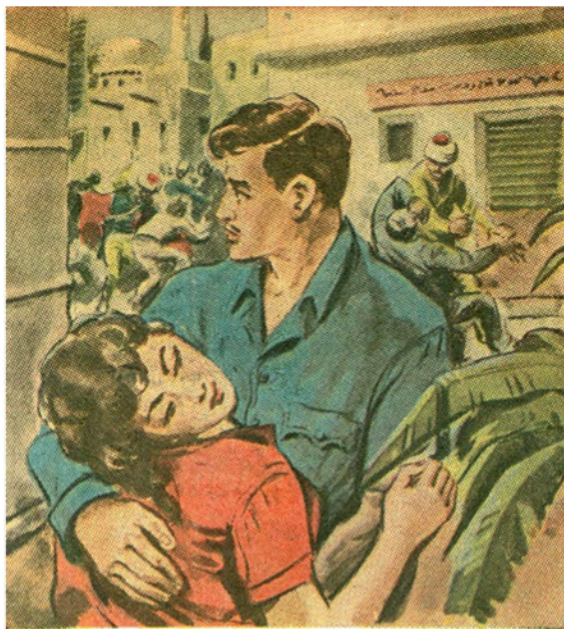
— 'Εμπρός, παιδιά...

'Η μάχη ήταν άγρια και σκληρή. Οί ριπές και τά κακαρισματα των πολυβόλων, οί βροντές των όλων, οί πυροβολισμοί μαζί με τά βογγητά των τραυματισμένων κι' εκείνων που έπεφταν νεκροί, γέμιζαν τον άέρα κι' είχαν μεταβάλει σε μιá άληθινή Κόλασι το στενό του Μπέν-Μπενί.

Τά ζημερώματα ή μάχη τελείωσε. Οί 'Αλγερίνοι είχαν χαθή στην έρημο, κυνηγημένοι απ' τους λεγεωναρίους, αφήνοντας πίσω τους πολλούς νεκρούς. Μα κι' οί λεγεωνάριοι είχαν πολλές απώλειες. Ανάμεσα στους νεκρούς ήταν κι' ο 'Ελληνας λοχίας Γιάννης Σαραβάνος. Μιά ριπή του είχε γαζώσει το στήθος. 'Ο 'Ελληνας πέθανε σαν ήρωας. Ποτέ δεν θα μάθαινε ότι ο μελαχροινός άγγελος, ή όμορφη 'Αϊσα, ήταν μιá πληρωμένη 'Αλγερίνα κατάσκοπος του 'Αβδούλ Καμπερ...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

Ο Έλληνας ώρησε κι' άγκάλιασε την Χεντιέ...

ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΣΤΗ ΜΕΪΝΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που διέσχιζε τα στενοσόκακα της συνοικίας των Ιθαγενών της Μείντα αυτή τη νυχτερινή ώρα ήταν ένας ψηλός άντρας με άσπρη κελεμπία. Κάτω απ' τ' όφθαλμούς του, στο σκούρο πρόσωπό του λαμποκοπούσαν δυο μεγάλα, φοβισμένα μάτια. Το βήμα του ήταν βιαστικό. Σχεδόν έτρεχε, μα κάθε τόσο σταματούσε κι' έριχνε έρευνητικά βλέμματα πρὸς τὰ πίσω, γιά νά βεβαιώθῃ ὅτι δέν τόν παρακολουσαν. Κανείς ὅμως δέν δρισκόταν ἀπόψε στους ἔρημους δρόμους. Ἡ ὕγη καί χλιαρή νύχτα εἶχε ἀπλώσει τίς φτερούγες της πάνω ἀπ' τή μικρή αὐτή πόλι τοῦ Ἀλγερίου. Οἱ κάτοικοι, ἰθαγενεῖς κι' Εὐρωπαϊοί ἀναπαύονταν στα κρεβάτια τους. Μόνο, ἐκεῖ κάπου, πίσω ἀπ' τίς καμάρες, στή μέση τοῦ ἀνηφορικοῦ δρόμου μέ τὰ σκαλοπάτια, ἕνα φῶς τρεμόφεγγε. Αὐτό ἦταν τὸ «Ἀλτζαίρ», ἕνα φτηνὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου νοίκιαζαν δωμάτια οἱ περσαστικοὶ ἀπ' τή Μείντα Ἀλγερῖνοι, πού ἔρχονταν ἀπ' τίς παραλιακές πό-

λεις ἢ ἀπ' τὰ μέρη τοῦ Ἀτλαντά. Ἐκεῖ δρισκόταν τούτη τήν ὥρα καί τόν περίμενε ὁ Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενέ.

Ὁ ἄνθρωπος μέ τήν κελεμπία ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὸ «Ἀλτζαίρ». Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή. Ἐρριξε μερικές ματιές γύρω του, κι' ὄταν βεβαιώθηκε πὸς κανείς δέν τόν ἔβλεπε, χτύπησε συνηματικά τρεῖς φορές. Ἀκούστηκαν ἤματα ἀπὸ μέσα. Ἐνα μικρὸ παραθυράκι ἀνοίξε κι' ἕνα πρόσωπο μέ μαύρη γενεῖα φάνηκε.

— Ἀνοίξε, Ζερίντ, εἶπε χαμηλόφωνα ὁ νυχτερινὸς ἐπισκέπτης.

— Ἐσὺ εἶσαι. Ἄιτ μπὲν Γιούσεφ :

— Ἰφτάχ ἔλ μπάμπ! Ἀνοίξε τήν πόρτα καί μὴ χάσομεράς, Ζερίντ.

Τὸ πρόσωπο γάθηκε ἀπ' τὸ μικρὸ παραθυράκι, κι' ἀκούστηκε τὸ ξεμαντάλωμα τῆς πόρτας. Ὁ Ἀλῆ μπὲν Γιούσεν πέρασε μέσα κι' ἡ πόρτα ξανάκλεισε.

— Ἡ εἰρήνη κι' ἡ εὐλογία τοῦ Ἀλλάχ μαζί σου, Ζερίντ! Εἶναι ἔδῳ ὁ Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενέ;

— Σε περιμένει. 'Αϊτ Γιούσεφ.

'Ανέβηκαν μιά παλιά, ξύλινη σκάλα, διέσχισαν ένα κακοφωτισμένο διάδρομο, και στάθηκαν έξω από μιά πόρτα. 'Ο Ζερνίτ χτύπησε άργά τέσσερις φορές.

— Ποιός είναι; ρώτησε μιά βαρεία φωνή.

— 'Ο 'Αϊτ μπέν Γιούσεφ, άπάντησε ό Ζερνίτ. Θέλει νά σου μιλήση.

'Η πόρτα άνοιξε. Ένας ψηλός άντρας φάνηκε στο άνοιγμα τής πόρτας. Είχε τó χέρι στή λαβή του πιστολιού του που κρεμόταν άπ' τή ζώνη του. Τά μάτια του τρεμόπαιζαν όταν είδε τόν νυχτερινό επισκέπτη.

— 'Αργήσεσ, 'Αϊτ μπέν Γιούσεφ.

— Δέν έπρεπε νάρθώ νωρίτερα, μπουσμπασί! άπάντησε αυτός. Οί δρόμοι γέμισαν από σπιάνους και οί έχθροί μας αύξησαν τά περίπολα. Κάτι έχουν μυσιστή οί Φραντσέζοι. 'Αλή μπέν 'Αχσενέ. 'Η γνώμη μου είναι πώς πρέπει ν' άναβάλησ. 'Υπάρχει κίνδυνος.

Τό σκούρο μούτρο του 'Αλή μπέν 'Αχσενέ κατουσίφιασε.

— 'Ο 'Αλλάχ είναι δίκαιος, μπέν Γιούσεφ. 'Ο,τι γράφει, δέν ξεγράφει. Πές μου τώρα γιά τόν 'Ελληνα... Είδες τήν Χεντλιέ;

— Ναι.

— Τής είπες πώς βρίσκομαι στή Μείντα;

— Τής τό είπα, 'Αλή μπέν 'Αχσενέ.

— Κι' εκείνη;

— Ούτε τρώμαξε. ούτε φάνηκε νά φοβάται.

Τά μάτια του 'Αλγερίνου Ελαμ. Φαν γεμάτα έχθρα.

— Δέν θά τόν άφήση, λοιπόν;

— 'Οχι.

— 'Ο 'Ελληνας είναι τό μισό τής καρδιάς τής. είπε. Τόν άγαπάει, και χωρίς αυτόν δέν μπορεί νά ζήση. 'Οταν τής είπα πώς φέρνεις βαρεία τήν άτιμία που σούκανε νά σ' άφήση γιά νά πάη μ' έναν άπιστο, γέλασε. — Δέν υπάρχει πιό γλυκος άντρας άπό τόν 'Ελληνα!, μου είπε. Θα προτιμήσω νά πεθάνω παρά νά τόν άποχωριστώ... 'Ο 'Αλή μπέν 'Αχσενέ πρέπει νά με δγάλη άπ' τό μυαλό του. Έχει αρκετές άλλες στο χαρέμι του γιά νά παρηγορηθή. — «Μά σ', άγαπάει!», τής είπα. — 'Εγώ όμως δέν τόν άγαπάω! Δέν μ' άρέσει νά τρώω άπό τό ψωμί που δάγκωσες άλλος...», μου άπάντησε.

— Καί σύ; Τί τής είπες έσύ;

— Τί μπορούσα νά τής πώ, μπουσμπασί; Τής είπα μονάχα ότάν έφευγα αυτά τά λόγια: «'Ο

'Αλλάχ νά σε προφυλάξη άπό τήν όργη του. 'Αλή μπέν 'Αχσενέ, 'Ισως μετανοιώσης πικρά γ'ά τά λόγια που λές σήμερα». — Δέν θά μετανοιώσω, μπέν Γιούσεφ. Τώρα, μπορείς νά φύγης γιαιτί είναι ή ώρα που θά γυρίση ό 'Ελληνας. 'Αν σε άνταμώνη εδώ θά είναι άσκημα γ'ά σένα...».

'Ενα βαθύ χαντάκι σχεδιάστηκε άνάμεσα στα φρύδια του 'Αλή μπέν 'Αχσενέ. Χαίδεψε τή λαβή του πιστολιού του κι' είπε με σφιχτά δόντια:

— Οί ώρες τής είναι μετρημένες, μπέν Γιούσεφ.

— 'Η καλωσύνη του 'Αλλάχ νά σ' άπολυτρώση άπό τήν θλίψη! άναστέναξε ό νυχτερινός επισκέπτης. Με χρειάζεσαι άλλο, μπέν 'Αχσενέ;

— 'Οχι, μπέν Γιούσεφ. Αύριο ίσως σε χρειαστώ. Θα σου δώσω σ' ένα καλάθι ένα ώραίο δώρο γιά τόν 'Ελληνα. Τό ώραίο κεφάλι τής Χεντλιέ. Μονάχα που δέν θά μιλάη και δέν θά μπορή νά με κοροϊδεύη πιά...

*

'Ο Στέφανος Πετρίδης φόρεσε τήν λευκή κάπα του.

— Δέν θ' άργήσω, Χεντλιέ, είπε στήν κοπέλλα, που τόν κύταζε με λατρεία. Σήμερα, θά καθαρίσω όλους τούς λογαιοισμούς μου με τήν Τράπεζη. Αύριο, θά φύγουμε άπ' τή Μείντα. Στο 'Αλγερί με περιμένουν πολλές δουλειές...

— Ναι, άγάπη μου.

— 'Εκεί, θά ζήσουμε ησυχία πιά, χωρίς χτυποκάρδια. 'Ο 'Αλή μπέν 'Αχσενέ δέν θά μπορέση ν' άπλώση τό χέρι του ως εκεί γιά νά σε πειράξη.

— Δέν τόν φοβάμαι, γλυκέ μου, του είπε, και τόν άγκάλιασε. 'Ο 'Αλλάχ που διαβάξει τς καρδιές τών ανθρώπων, είναι δίκαιος. 'Ο Θεός θά μάς άνοίξη τήν πόρτα τής ευτυχίας...

— Ναι, Χεντλιέ.

Πέρασε τό χέρι του γύρω άπ' τή μέση τής κι' εκείνη έγυρε τό κεφάλι πρós τά πίσω. Είδε τά χείλη τής νά σιγοτρέμουν άπό τή γλυκεία προσμονή. Έσκυψε και τή φίλησε. Τό στόμα τής ήταν μιά φλόγα...

— Σ', άγαπάω πολύ, Χεντλιέ...

— Κι' έγώ, Στέφανε. 'Ολη μου ή ψυχή ξεκουράζεται στα μάτια σου. 'Εσύ είσαι ή πηγή που ξεδίψασες τό φλογισμένο κορμί

μου... 'Απ' τὸν καιρὸ πού σέ γνώρισα, ἄρχισα νὰ ζῶ μονάχα, καρδούλα μου...

Χαμογέλασε εὐτυχισμένος. Τὴν λάτρευε. Τὴν φίλησε καὶ τὴν ἀπώθησε ἑλάφρα.

— Μὴν ἀργήσης, γυαπημένε, τοῦ εἶπε.

— Ὅχι Χεντλιέ. Δὲν θ' ἀργήσω...

Βῆκε στὸ δρόμο. Ὁ ἥλιος φλόγιζε τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν καὶ τοὺς δρόμους. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐρήμου ἐρχόταν φαυτὸς ὁ αἶρας. Ἦταν δύο μῆνες τώρα πού ζούσαν μαζί. Πρὶν δύο μῆνες, περαστικός ἀπ' τὸ Ραϊζούλι, πρωτοεῖδε τὴν Χεντλιέ. Ἡ ὁμορφιά τῆς τὸν θάμπωσε. Ρώτησε κι' ἔμαθε. Ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς δεκαεφτά γυναῖκες τοῦ Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενέ. Στὸ Ραϊζούλι ἦταν νὰ μείνῃ δύο μέρες. Ἐμεινε ὅμως μιὰ ὀλάκερη βδομάδα. Κι' ὅταν ξεκίνησε, ἦταν μαζί του κι' ἡ Χεντλιέ... Εἶχαν ἀγαπήθῃ κεραυνοβόλα παράφορα, καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Στὴ Μείντα ἔμειναν σχεδὸν ἐνάμισι μῆνα. Ἡ ζωὴ τους κυλοῦσε εὐτυχισμένη. Οἱ μέρες τους ἦταν γεμάτες ἔρωτα καὶ φιλιὰ... Μονάχα, πού στιγμιές-στιγμιές ἡ Χεντλιέ ἔδειχνε φοβισμένη.

— Ὁ Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενέ εἶναι ἐκδικητικός, ἀγάπη μου, τοῦ ἔλεγε ὅταν τὴν ρωτοῦσε. Δὲν θὰ ξεγύσασθαι ποτὲ πῶς τὸν ἐγκατέλειψα.

— Δὲν θὰ μείνωμιε πολὺ στὴν Μείντα, Χεντλιέ. Ἐπειτα, μὴ φοβᾶσαι. Εἶμαι σὲ θέσι νὰ προστατέψω τὴ ζωὴ σου. Θὰ τὸ πληρώσω ἀκριβὰ ὅποιος σκεφτῆ νὰ σὲ πειράξῃ...

Ἡ Χεντλιέ δὲν τοῦ εἶχε πῆ τίποτα γιὰ τὴν ἐπίσκεψί του μπὲν Γ'οῦσεφ. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀνησυχήσῃ. Ἄλλωστε, ἀφοῦ τὴν ἄλλη μέρα θάφευγαν γιὰ τὸ Ἀλγέρι, δὲν ὑπῆρχε λόγος.

«— Τὴν ἀγαπᾶω πολὺ! μουρμούρισε καθὼς διέσχισε τὴ μεγάλη λεωφόρο τῆς Δημοκρατίας γιὰ νὰ πάῃ στὴν Τράπεζα. Δὲν θὰ ἠσυχᾶσω ἂν δὲν τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ κάθε κίνδυνου».

✱

Οἱ φασαρίες ξέσπασαν ἐντελῶς ξαφνικά. Ὁ Στέφανος Πετριδῆς μόλις εἶχε βγῆ ἀπ' τὴν Μπάνκ Νασιονάλ. Βρισκόταν στὴ μέση τῆς πλατείας τοῦ Ἀμπτ ἔλ Σλιμάρ, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ μακριὰ πυροβολισμούς κι' ἕνα βουητὸ σὰν μιὰ φουρτουρισμένη θάλασσα νὰ πλησιάζῃ. Εἶδε ἀνθρώπους νὰ τρέχουν πανικόβλητοι δεξιά κι' ἀρι-

στερά. Κύτταξε μ' ἀπορία γύρω του. Εἶδε τὰ ρολλά τῶν μαγαζιῶν νὰ κατεβαίνουν διαστικά.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἕναν μεσόκοπο, γοντόχοτρο ἄντρα πού εἶχε σταθῆ λαχανιασμένος σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δρόμου καὶ σκούπιζε μὲ τὸ μαντήλι του τὸ μουσκεμένο ἀπ' τὸν ἰδρῶτα πρόσωπό του. Γιὰ ποῖο λόγο ὅλος αὐτὸς ὁ πανικός;

— Οἱ Ἀλγερῖνοι! ἔκανε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ἐκεῖνος. Δὲν ἀκούτε;

— Δηλαδή;

— Οἱ ἰθαγενεῖς βῆκαν ἀπ' τὴν Κάσπια καὶ κατεβαίνουν πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴ συνοικία. Πρὶν τρεῖς μῆνες ἔγιναν πάλι τὰ ἴδια. Οἱ Ἀλγερῖνοι ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους ὀπλισμένοι μὲ ρόπαλα, μαγαῖρια, τσεκούρια καὶ ὄπλα καὶ κατάστρεψαν ὅ,τι βρέθηκε μπροστά τους. Ἐτσι κάνουν αὐτοὶ: σκοτώνουν, λεηλατοῦν καὶ ζητᾶνε ἀνεξαρτησία. Ζητᾶνε νὰ φύγουν οἱ Γάλλοι. Ἀλλὰ μαζί μὲ τοὺς Γάλλους τὴν πληρώνουν κι' οἱ ἄλλοι λευκοί. Βλέπεις, αὐτοὶ δὲν ξεχωρίζουν ποιοὶ εἶναι οἱ Φραντζέοι καὶ ποιοὶ ὄχι. Ἐνας Θεὸς μονάχα ξερεῖ τί ἔχει νὰ γίνῃ πάλι... Τούτῃ τῆς φορᾶ τὰ πράγματα εἶναι χειρότερα, γιατί, ὅπως ἄκουσα, ἐπικεφαλῆς τῆς ἀνταρσίας εἶναι ὁ Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενέ...

— Ποιός; ρώτησε ξαφνιασμένος ὁ Πετριδῆς.

— Ὁ Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενέ. Ὁ πιὸ αἰμοβόρος καπετάνιος τοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Μετώπου...

Ὁ Ἑλληνας ἀναρρίγησε. Ὁ νοῦς του πῆγε στὴν Χεντλιέ. Ὁ μπὲν Ἀχσενέ δὲν ἦταν ἀπίθανο νὰ ἤξερε πῶς ἡ Χεντλιέ κι' αὐτὸς βρίσκονταν στὴ Μείντα. Ἄν τὸ ἤξερε;... Ὁ Μπὲν Ἀχσενέ εἶχε παντοῦ κατασκόπους.

— Τὸ καλύτερο πού ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ τρυπώσετε κάπου, τοῦ εἶπε ὁ μεσόκοπος κντρας, ὅσο νὰ φθάσῃ ὁ στρατός, νὰ τοὺς σκορπίσῃ.

Ὁ Πετριδῆς δὲν μίλησε. Φυσικά, αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ καλύτερο... Ἀλλὰ πῶς μπορούσε ν' ἀφήσῃ μόνη τὴν Χεντλιέ; Ἐπρεπε τὸ δίχως ἄλλο νὰ γυρίσῃ σπίτι, νὰ βρισκεται κοντὰ τῆς γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο... Στὴ μέση τῆς πόλης τοῦ σακκακίου τοῦ ἦταν τὸ πιστόλι του. Ὅλοι οἱ λευκοὶ στὴν Ἀλγερία εἶχαν δικαίωμα νὰ φέρουν ὄπλο αὐτῆς τῆς ἐποχῆς. Ἐβγαλε τὸ πιστόλι ἀπ' τὴ μέση τῆς ἱστῆς, καὶ τῶρριξε στὴν ἀπ' ἔξω. Ἐτσι, σὲ περιπτώσει ἀνάγκης, θὰ τὸ εἶχε πιὸ πρόχειρο. Διέσχισε τὴν πλατεία Ἀμπτ ἔλ Σλιμάρ, καὶ μπῆ-

κε σ' έναν κάθετο πρὸς τὴ λεωφόρο Δημοκρατίας δρόμο. Τώρα, οἱ φωνές ἀκούγονταν πιὸ κοντά. Ἄρχισε νὰ τρέχει. Οἱ Ἀλγερινοὶ πλησίαζαν. Καθὼς βγήκε ὁμαξὸς στὴ λεωφόρο μὲ τοὺς φοινίκες, ἐνωίωσε τὴν καρδιά του νὰ βροντᾷ, ἔτοιμη νὰ σπάσῃ...

Ἔνα μπουλουὶ ἀπὸ ἐξαλλοὺς ἀνθρώπους ἐρχόταν ἀπ' τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ του. Εἶδε φλόγες καὶ καπνοὺς νὰ τυλίγουν τὸ σπίτι του. Τὰ μάτια του ἔκαιαν ἀπὸ συγκίνησι. Δὲν εἶχε πιά καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενὲ πῆγε νὰ πάρῃ ἐκδίκησι... Κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ μισανόχθη πόρτα καὶ φούχτισε τὸ πιστόλι πού εἶχε στὴν τσέπη του. Ἀνάμεσα στὸ μπουλουὶ ἦταν καθάλα σ' ἕνα ἄλογο ὁ μπὲν Ἀχσενὲ καὶ μπροστὰ ἀπ' αὐτὸν τρεῖς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του ἔσερναν τὴν Χεντλιέ. Ἐνας κόμπος τὸν ἐπνίγε. Ἡ Χεντλιέ ἀντιστεκόταν καὶ πάλεψε ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγῃ. Τὰ οὐχὰ της ἦταν κουρελιασμένα καὶ τὸ πρόσωπὸ της χλωμὸ σὰν τὸ πρόσωπο ἐνὸς πεθαμένου. Μονάχα τὸ βλέμμα της πού κάθε τόσο γύριζε καὶ καρφωνόταν στὸ σκούρο μούτρο τοῦ Ἀλγερινοῦ, ἔδειχνε μιὰ ἄγρια ἔχθρα.

— Στὴν πλατεία! φώναζαν οἱ ἀντάρτες.

— Ἐκεῖ, στὴν πλατεία Ἄμπτ ἔλ Σλιμάρ θὰ πληρώσῃ τὴν προδοσία της!... οὐρλιαζαν ἄλλοι.

— Προχώρα, προδότισσα Χεντλιέ!...

Στὴν πλατεία, τὰ ἄλλα μπουλουκία εἶχαν ἀρχίσει κι' ὅλας τὴ δουλειά τους. Πάταγος ἀπὸ τζαμιά πού σπάγανε, πόρτες μαγαζιῶν πού γκρεμιζόνταν ἀπὸ τσεκούρια, φωνές ἀνθρώπων πού σφάζονταν καὶ ἐπικλήσεις δόθβειας..

Ὁ Ἕλληνας ἀναρρίγησε. Ἄν τοῦτο τὸ μπουλουὶ προφταίνει νὰ ἐνωθῇ μὲ τοὺς ἄλλους, τὰ πράγματα θὰ γίνονταν χειρότερα. Ἐπρεπε νὰ προφτάσῃ πρὶν ὁ μπὲν Ἀχσενὲ μπῆ στὴν πλατεία. Μὲ τεντωμένα ὅλα τὰ νεύρα καὶ σφιχτὰ τὰ δόντια, βγήκε ἀπ' τὴν κρυψώνα του. Αὐτὸ πού ἔκανε ἦταν μιὰ τρέλλα. Τὸ ἤξερε, μὰ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. Ἄν ἦταν νὰ πεθάνῃ, θὰ πεθαινε ἀγκαλιασμένος μὲ τὴ γυναίκα πού λάτρευε ὅσο τίποτα ἄλλο στὸν κόσμο...

*

— Ὁ Ἕλληνας! ἀκούστηκε μιὰ λυσσασμένη κραυγή.

Ὁ Πετριδὴς δὲν σάλεψε. Ὁρθός, σὰν ἕνας βράχος ἀλύγιστος

μπροστὰ σὲ μιὰ φουρτουνιασμένη θάλασσα, στεκόταν μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι καὶ περίμενε. Οἱ ἔξαλλοι ἀνθρώποι στᾶθηκαν ξαφνιασμένοι. Οἱ κραυγές ἔπαψαν κι' ἔγινε μιὰ βαρεῖα σιωπὴ.

— Τί τὸν ἀφίνετε; οὐρλιασε ὁ Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενὲ, πράσινος ἀπὸ λύσσα, καὶ τραβῆξε τὸ γιαταγάνι του. Σκοτώστε τον...

Μὰ πάλι κανεὶς δὲν σάλεψε. Ὁλοι τοῦτοι στέκονταν καὶ θαύμαζαν τὸν ἄντρα πού ὀλομόναχος, ἦρθε νὰ τοὺς κοπῇ τὸ δρόμο. Ὁλος ὁ κόσμος μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους οἱ Ἀλγερινοὶ, σέβονται τὴν παλληκαριά.

— Δὲν εἶσαι ἄντρας, Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενὲ! εἶπε μὲ βαρεῖα φωνὴ ὁ Ἕλληνας. Στὴν πατριίδα μου οἱ ἄντρες δὲν τὰ βάζουν μὲ τὶς γυναῖκες. Ἄν τὸ λὲν ἡ καρδιά τους, χτυπιούνται, μὰ δὲν αἰχμαλωτίζουν γυναῖκες, πού εἶναι ἀδύνατα πλάσματα... Ἄν δὲν εἶσαι δεῖλος ἔλα μαζί μου νὰ χτυπηθῆς... Ὅποιος χάσῃ, θὰ πεθάνῃ, κι' ὅποιος κερδίσῃ, θὰ κρατήσῃ τὴν ὁμορφὴ Χεντλιέ...

Ἀκούστηκε ἕνας λυγρὸς μῆσα στὴ σιωπὴ. Ἡ Χεντλιέ, πού εἶχε δῆ τὸν ἀγαπημένο της, ἔκλαιγε. Ἡ καρδιά τῶν φανατισμένων Ἀλγερινῶν ράγισε.

— Σκοτώστε τον! οὐρλιασε πάλι ἄγρια ὁ μπὲν Ἀχσενὲ.

— Ἄν τολμάς ἔλα ἐσὺ νὰ μὲ σκοτώσῃς, δειλέ! ἀποκρίθηκε ψυχραῖμα ὁ Πετριδὴς. Μὰ δὲν τοὺ μᾶς. Φοβάσαι γιὰ τὸ τομάρι σου.

Ἐνας ψίθυρος, κάτι σὰν ἐπιδοκιμασία, ἀκούστηκε γύρω του. Τὸ βλέμμα τοῦ Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενὲ γέμισε σκοτάδι, κι' ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο κρεμάστηκε στὰ χεῖλιά του.

— Θὰ τὴν σκοτώσω πρῶτα, Ἕλληνα, μπροστὰ στὰ μάτια σου. Κι' ὕστερα θὰ λογαριαστοῦμε οἱ δύο μας! μοῦγκρισε.

Τὰ μάτια τοῦ Πετριδὴ τρεμπαῖξαν κι' ἔσφιξε τὰ δόντια. Ἡ ζωὴ τῆς Χεντλιέ κρεμόταν σὲ μιὰ κλωστή. Τὸ γιαταγάνι ἀστραφε σὰν φλόγα μέσα στὸν ἥλιο, ἔτοιμο νὰ πέσῃ στὸ κεφάλι τῆς κοπέλλας. Σ' ἕνα δευτερόλεπτο θὰ ἦταν ἀργά. Τὸ χέρι πού κρατοῦσε τὸ πιστόλι σηκώθηκε. Σημάδεψε καὶ πίεσε τὴ σκανδάλη ὁ Ἕλληνας. Δυὸ σφαῖρες, ἡ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη, ἔφυγαν ἀπ' τὸ πιστόλι του. Ἡ μιὰ τσάκισε τὸ χέρι πού κρατοῦσε τὸ γιαταγάνι κι' ἡ ἄλλη πέτυχε τὸν Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενὲ ἀνάμεσα στὰ δυὸ φρύδια. Ὁ αἰμοδόρος Ἀλγερινὸς γκρεμίστηκε ἀπ' τ' ἄλογό του...

Τὴν ἴδια στιγμή πρὶν συνέλθουν οἱ ἄλλοι, ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς Χεντλιέ. Ἡ κοπέλλα ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια ἐκείνων ποὺ τὴν κρατοῦσαν καὶ ρίχτηκε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά του.

— Εἶχα φοβηθῆ πὼς δὲν θὰ σέ ξανάβλεπα, ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε, ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της. Ὡ, ἦλθε τῆς ἡμέρας, κινδύνεψες νὰ πεθάνης γιὰ μένα. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ αὐτό.

— Σ' ἀγαπῶ, Χεντλιέ... Ἄν σ' ἔχανα, θάμουν πολὺ δυστυχισμένος.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥρα ἀκούστηκαν οἱ ἐρπύστριες τῶν τάνκς, καὶ τὸ κροτάλισμα τῶν πολυβόλων τοῦ στρατοῦ, ποὺ χτυπιόταν

μὲ τὰ μπουλούκια τῆς πλατείας. Οἱ Ἀλγερίνοι, ποὺ δρῖσκονταν γύρω τους, σκόρπισαν.

— Ὁ Ἀλλὰχ λυπήθηκε τὴν καρδιά μου, ἀγαπημένε μου..

— Ὁ Ἀλλὰχ εἶναι μεγάλος, εἶπε ὁ Ἕλληνας, καὶ τῆς χαίδεψε τρυφερὰ τὰ μαλλιά. Εἴμαστε ἡ σκόνη τῶν δημάτων Του, γλυκεριά μου...

Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Στὴ μέση μονάχα τοῦ δρόμου, ἀπόμεινε νεκρὸς ὁ Ἀλῆ μπὲν Ἀχσενέ. Καὶ ὀρθὸ δίπλα του τὸ ἀλόγο του χλιμίντριζε λυπημένα. Τὸ κροτάλισμα τῶν πολυβόλων ὀλοένα καὶ πλησίαζε...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

“Η Άννα είχε γίνει πιά ένα αστέρι του τραγουδιού στο «Ρίο Πάρντο»...

Η ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ ΤΗΣ ΦΟΡΤΑΛΕΖΑΣ

Ο ΝΙΚ Κασίμης πέταξε δυό κρουαζιέρες στο μάρμαρο του μπάρ, άδειασε το υπόλοιπο του ποτού που είχε μείνει στο ποτήρι του και γλύστρησε απ’ τὸ σκαμνί. Κτύπησε τὸ ρολόι του κι’ άναστέ-ναξε.

— Τί, φεύγεις κιόλας; ρώτησε παραξενεμένος ὁ μπάρμαν.

— Ναι, Τζώρτζιο. Ὁ Άλβαρεθ δέν φάνηκε οὔτε πρόκειται νά φανῆ. Μοῦ τὴν έσκασε καθῶς φαίνεται...

Ὁ μπάρμαν σκούπισε μὲ τὴν πετσέτα του τὸ μάρμαρο.

— Δέν εἶσαι ὁ πρώτος, Νικ. Ὁλη ἡ Φορταλέζα τὸ ξέρει. Ὁταν δῆ ξένους τοὺς ρίχνεται, τοὺς γεμίζει ὑποσχέσεις κι’ ὅτι άρπαξη... Ὑστερα χάνεται...

— Ναι. Μά ἐγὼ δέν εἶμαι τὸ ἴδιο. Τζώρτζιο! Μπουένος νότσες.

— Άντιος. Άστα λά βίστα, Νικ.

— Αὔριο. Τζώρτζιο...

Βγήκε μὲ άργὸ βῆμα ἀπὸ τὸ μαγαζι καὶ πήρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ ξενοδοχείο. Ἐκεῖ τὸν περιμένε με άνωγία ἡ Άννα. Μὲ τὸ πρώτο

βλέμμα πού θά τούρρινε θά καταλάβαινε πῶς οὔτε καὶ σήμερα ἔγινε τίποτα καὶ θά ξεσπούσε, ὅπως συνέβαινε πάντα, σὲ κλάματα. Αὐτὰ τὰ κλάματα δέν τού άρρεσαν. Τού τσάκιζαν τὸ ἠθικὸ κι’ ἔχανε τὸ κουράγιο του.

— Δέν ἔπρεπε νά κάνω αὐτὸ τὸ ταξίδι στὴ Βραζιλία μουρμούρισε. Ἡ Φορταλέζα δέν μὲ σηκώνει.

Ἄπ’ τὴν άρχῆ τὸ εἶχε καταλάβει αὐτὸ. Κι’ ἂν εἶχε λεφτὰ θά προτιμοῦσε νά ξαναγύριζε πίσω στὴν Ἑλλάδα. Ἐνα χαμόγελο πικρὸ κρεμάστηκε στα χεῖλη του.

«— Θά ἔπρεπε, ὡστόσο, νά εἶχα λεφτὰ γιὰ δυὸ εἰσιτήρια...σουλολογίστηκε. Γιατί βέβαια δέν μπορῶ ν’ άφήσω τὴ μικρὴ μονάχη τῆς σ’ αὐτὸν τὸν άγνωστο τόπο».

Φυσικά, δέν μπορούσε ν’ άφήση τὴν Άννα Κυριαζῆ. Εἶχε δώσει ρητὴ ὑπόσχεσι γι’ αὐτὸ. Καὶ θά κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσι του ὅτι κι’ ἂν συνέβαινε, ὅπως κι’ ἂν ἔρχονταν τὰ πράγματα. Γιατί μπορεῖ νά ἦταν φτώχος, ἀλλά δέν θά γινόταν ποτὲ άτιμος...

Τὰ πράγματα ἴσως θὰ ἦταν πιὸ ἀπλά αν δὲν ἦταν στὴ μέση ἡ Ἄννα. Ὅταν ξεκινούσε πρὶν τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἦταν μόνος, ἕνα νούμερο ἀνάμεσα στοὺς μετανάστες τῆς τρίτης θέσεως. Στὸ ταξίδι, ὅμως, ἔγινε κάτι πού ἔφερε τοὺς δυο νέους κοντὰ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον. Ἡ Ἄννα ταξίδευε μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς, τὸν Ἀποστόλη Κυριαζῆ. Ὁ Κυριαζῆς ἦταν ἕνας ἀνοιχτοκαρδὸς ἀντρας τέσσερα - πέντε χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Ἄννα πού κουβαλούσε μαζί μὲ τὶς ξεγδαρμένες βαλίτσες του κι' ἕνα ὀλοκαινούριο ἀκορντεόν. Ἡ μουσικὴ ἦταν ἡ ἀδυναμία του. Ἄν γεννιόταν πλούσιος θὰ μπορούσε μιά μέρα νὰ γίνῃ ἴσως ἕνας διάσημος συνθέτης. Ἀλλὰ εἶχε γεννηθῆ φτωχὸς καὶ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γιὰ ὄνειρα...

Ἀπὸ τὴ δεύτερη μέρα τοῦ ταξιδιοῦ ὁ Κασίμης κι' ὁ Κυριαζῆς ἔγιναν φίλοι. Οἱ κοκέττες τους στὸ ὑπερωκεάνιο ἦταν ἡ μιά δίπλα στὴν ἄλλη. Μιλούσαν γιὰ τὰ σχεδιά τους καὶ ἦταν σχεδὸν βέβαιοι πὼς ὕστερα ἀπὸ μερικά χρόνια θὰ γύριζαν φορτωμένοι δολλάρια στὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἕνας ἦταν μηχανικὸς αὐτοκινήτων. Ὁ ἄλλος ἠλεκτρολόγος. Στὸ γραφεῖο ταξιδιῶν τοὺς εἶχαν πῆ πὼς οἱ εἰδικευμένοι τεχνίτες ἦταν περιζήτητοι στὴν Βραζιλία. «Θὰ σὰς παρακαλῶν νὰ πιᾶστε δουλειά... Ἐσεῖς πάλι θὰ προσπαθήσετε νὰ ἐξασφαλίσετε ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερο μεροκάματο. Θὰ πληρωνάσατε σὲ κρουαζιέρας καὶ θὰ ξεδεύετε σεντάδος, πενταροδεκάρες, γιὰ νὰ ζήσετε. Ἡ ζωὴ εἶναι σχεδὸν τζάμπα στὴν Φορταλέα...».

Εἶχαν, λοιπὸν, μεγάλα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον καὶ καθὼς τὸ καρβί ταξίδευε, ὀλοένα γι' αὐτὰ τὰ σχέδια μιλούσαν.

— Ἡ κοπέλλα ποιά εἶναι ; ρώτησε ὁ Κασίμης.

— Ἡ κοπέλλα εἶναι ἡ ἀδελφὴ μου ἡ Ἄννα. Τὴν πῆρα μαζί μου γιατί βέβαια δὲν μπορούσα νὰ τὴν ἀφήσω μόνη στὴν Ἑλλάδα... Οὔτε γονεῖς, οὔτε συγγενεῖς ἔχουμε. Ὁ τελευταῖος πού μάς εἶχε ἀπομείνει ἦταν ὁ πατέρας μου... Μὰ ὅταν πολιοῦσα στὴν Κορέα ἔφτασε στ' αὐτῖα του μιά φῆμη πὼς σκοτώθηκα. Δὲν μπόρεσε ν' ἀντέξῃ σ' αὐτὸ τὸ χτύπημα καὶ πέθανε ἀπὸ συγκοπή. Ἐγώ, ὅμως, ὅπως βλέπεις δὲν πέθανα. Εἶμαι ζωντανός...

Ὁ Κυριαζῆς ἔπαιζε μελαγχολικούς σκοπούς στὸ ἀκορντεόν του. Οἱ ἄλλοι μετανάστες μαζεύονταν τότε γύρω του καὶ τὸν ἀκούγαν

σιωπηλοί. Ἄλλοτε πάλι, ἀπότομα τὸ γύριζε στὴν εὐθυμὴ μουσικὴ: Τσᾶ - τσᾶ, σάμπα καὶ ρόκ. Τότε γινόταν χαλασμοὸς κόσμου στὴν πλώρη, ὅπου ἦταν τὸ διαμερίσμα τῆς τρίτης θέσεως. Οἱ μετανάστες τὸρριχναν στὸ χορὸ καὶ στὸ γλέντι. Ἡ Ἄννα σ' αὐτὰ τὰ γλέντια πολλὲς φορὲς τραγουδοῦσε. Εἶχε περίφημη φωνή.

— Εἶναι σπουδαία! ἔλεγε ὁ Κασίμης κάθε τόσο ὅταν τὴν ἀκούγε.

— Ναί, ἔχει φωνή! παραδεχόταν ὁ Κυριαζῆς. Εἶναι ταλέντο... Πῆγε κι' ἕνα φεγγάρι στὸ Ὠδεῖο. Ὑστερα ὅμως, ὅταν στενεψανε τὰ πράγματα καὶ δὲν ὑπῆρχαν χρήματα διαθέσιμα, ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ τὶς σπουδὲς τῆς... Ἄλλὰ τώρα τί χρειάζονται αὐτὰ; Ἐμαθεῖς ποτε φτάνουμε στὴ Φορταλέα;

— Σὲ μιά βδομάδα...

Ἡ Φορταλέα εἶναι ἕνα λιμάνι τῆς πολιτείας Σεάρα στὶς Βραζιλίανες ἀκτὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ὁ Κυριαζῆς δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φτάσουν. Τὸ ταξίδι τὸν εἶχε κουράσει, ὅπως ἄλλωστε κι' ὅλους ἐκείνους πού ταξίδευαν τρίτη θέσι. Τώρα ποὺ πλησιάζαν στὸ τέλος ἀρχίζαν ν' ἀνυπομονοῦν. Κάτι συνέβη, ὅμως, κι' ὁ Ἀποστόλης Κυριαζῆς, τερμάτισε τὸ ταξίδι του πέντε μέρες νωρίτερα ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ἐνα πρωὶ καθὼς ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα καὶ κατέβαινε στὴν ὀρθὴ σιδερένια σκάλα πού ὠδηγοῦσε στὸ ὑπόφραγμα τῆς πλώρης γλῆστρησε κι' ἔπεσε. Χτύπησε στὴν κώχη ἑνὸς σιδερένιου σκαλοπατιοῦ καὶ τραυματίστηκε θανάσιμα στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου. Τὸν πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο τοῦ σκάφους, ἀλλὰ οἱ γιατροὶ δὲν ὑπόρσαν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες πέθανε. Πρὶν πεθάνῃ, καταλαβαίνοντας πὼς πλησίαζε τὸ τέλος, κάλεσε κοντὰ του τὸν Κασίμη καὶ τὴν Ἄννα.

— Νίκο, τοῦ εἶπε μὲ ξεψυχισμένη φωνή, ἐγὼ θὰ πεθῶν. Στάθηκα ἄτυχος. Δὲν θὰ δῶ ποτὲ τὴν Φορταλέα. Θέλω μονάχα νὰ σὲ παρακαλέσω γιὰ τὴν ἀδελφὴ μου τὴν Ἄννα. Ἡ Ἄννα δὲν ἔχει πού κανένα στὸν κόσμο... Μὴν τὴν ἀφήσῃς ἀπροστάτευτη.

— Στὸ ὑπόσχομαι, Ἀποστόλη! ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ Ἑλληνας. Ἄν καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κάνουμε τέτοιες κουβέντες. Σὲ δυὸ - τρεῖς μέρες θάσαι πάλι καλά...

Ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

— Δέν είμαι κανένα παιδί, Νίκο... Είδα πολλούς νά πεθαίνουν στην Κορέα και ξέρω... Δυστυχώς δέν θα γυρίσω ποτέ στην Έλλάδα φορτωμένος δολλάρια, ό, πώς ώνειρευόμουν.

‘Η Άννα ρίχτηκε άπάνω του μέ λυγμούς.

— Όχι, άδελφούλη μου! σπάραξε. Δέν θα πεθάνης... Μή βάζης τέτοια πράγματα στό νόου σου...

— Έλα, δέν χρειάζονται κλάματα, μικρή! τή μάλωσε εκείνος. ‘Ο Νίκος θα υπή τώρα στη θέσι μου...

“Υστερα από λίγο έπαψε νά μιλά. ‘Ο θάνατος τόν είχε τυλίξει στις φτερούγες του και τίποτα πιά δέν μπορούσε νά τόν ξαναφέρη στη ζωή...

*

“Όλα αυτά ξανάρχονταν στό νού του Νίκ, Κασίμη καθώς γύριζε από τό μπαρ του Τζώρτζιο στό ξενοδοχείο. Στη Φορταλέζα είχαν δέκα μέρες. “Αλλά τά πράγματα δέν ήταν καθόλου έτσι όπως τά είχαν παραστήσει στό γραφείο ταξιδίων. Δέν μόρρεσε νά βρη δουλειά. Οί ελάχιστες οικονομίες πού είχε σώθηκαν γρήγορα. Δέν είχε τώρα νά κυττάξη μονάχα τόν εαυτό του. “Έπρεπε νά τρώη και νά στεγαάζεται κάπου ή μικρή. ‘Η Άννα δέν είχε καθόλου χρήματα. Κι’ έπρεπε νά πληρώνη αυτός και γιά τούς δυό. Είχε πούλησει τό χρυσό ρολόι του, κληρονομιά κι’ ένθύμιο άπ’ τόν πατέρα του, και τώρα τ’ άπόμεινε ένα δαχτυλίδι... Σύντοια θα τό πουλούσε κι’ αυτό

γιά νά μπορέσουν νά συντηρηθούν. “Υστερα, όμως; “Απόφυγε νά σκέπτεται αυτό τό ύστερα...

Τού είχαν συστήσει κάποιον Άλβαρέθ, έναν μιγάδα από Σπανιόλο πατέρα και νέγρα μητέρα. Αύτός ό Άλβαρέθ τού ύποσχέθηκε νά τού βρη δουλειά.

— Μή σε νοιάξη, σενόρ. Βασίσου σέ μένα...

Τού άπόσπασε κάμποσα λεφτά αλλά δέν έκανε τίποτα. Κι’ άπόψε πού τόν περίμενε στό Τζώρτζιο δέν φάνηκε. “Ηταν άπελπιμένος. Τά λεφτά άπ’ τό ρολόι τελείωναν. Μετά από δυό - τρεις μέρες θάρχόταν ή σειρά του δαχτυλιδίου... “Αγωνίστηκε νά σχηματίση ένα χαμόγελο στό χείλη του καθώς έφτανε στό ξενοδοχείο. ‘Η Άννα τόν κύτταξε στό μάτια όταν μπήκε στην κάμαρά της. “Απόφυγε τό βλέμμα της κι’ εκείνη κατάλαβε...

— Τίποτα πάλι, Νίκ;

— Ναι, σήμερα δέν έγινε τίποτα. Αύριο, όμως, είμαι σίγουρος πώς θα τελειώσουν τά βάσανά μας... ‘Ο Άλβαρέθ μου ύποσχέθηκε πώς αύριο...

— Άχ, Νίκ!... Μας κοροϊδεύει. “Ενας Θεός μόνο ξέρει τί θα γίνουμε.

— Μήν άπελπίζεις αι,

“Αννα... Είδε τά μάτια της νά πλημμυρίζουν δάκρυα και τής είπε παρακλητικά:

— Γιά τό Θεό, Άννα! Μή άρχίσης πάλι νά κλαίς! Δέν μπορώ νά σε βλέπω νά κλαίς... Μή χάνης τό κουράγιο σου. Κάτι μου λέει πώς όλα θα πάνε καλά...

Τό καρτίσι κράτησε τά δάκρυα.

— Καλά, Νίκ! Νά, δέν κλαίω!

— Μπράβο, Άννα! “Ετσι μ’ άρέσεις...

Μίλησαν γιά μερικά άσήμαντα πράγματα και τήν καληνυχτίσε. Τό δωμάτιό του ήταν δίπλα στό δικό της.

— Άστα λά βίστα! “Όπως λένε τό “καλή άντάμωσι” εδώ, τής είπε γελώντας. Αύριο θα τά ξαναπούμε, Άννα...

‘Εκείνη τού χαμογέλασε κι’ έκλεισε τήν πόρτα. Όταν έμεινε μόνη, όμως, άλλάξε μονοιάς και ρίχτηκε στό κρεβάτι μέ λυγμούς. “Ήξερε πώς ό Κασίμη βρισκόταν βυθισμένος σέ μία άγρια άπελπίσια. Δέν τής είχε έξηγήσει πώς εύρισκε τά λεφτά. Είδε, όμως, πώς δέν είχε πιά τό ρολόι του και καταλάβαινε. ‘Η θέσι τους ήταν πολύ δύσκολη. Κι’ εκείνη τού ήταν ένα μεγάλο βάρος. “Αν ξαλάφρωνε τούλάχιστον άπ’ αύτήν... “Αν έφευγε ή... ή... ‘Η ιδέα σφηνώθηκε στό μυαλό της σαν πυρωμένο καρφι. Ναι. “Αν πέθαινε δέν θαχε παρά μονάχα νά φροντίζη γιά τόν εαυτό του. Κι’ ύπως, δέν ήθελε νά φύγη, ούτε νά περην... “Ήθελε νά ζήση, νά τόν βλέπη, ν’ άκούη τή φωνή του, νά βλέπη τά μάτια του νά τής χαμογελούν... “Εκείνος μπορεί νά μή τήν προσεχε. Αύτή, όμως, ήξερε καλά πώς αυτός ό μελαχροίνος άντρας ήταν ό άντρας τής ζωής της. Τόν αγαπούσε κρυφά και τόν λάτρευε. Μά δέν είχε τό θάρρος νά τού τό πη... Σηκώθηκε και πήγε προς τό παράθυρο. Τό δωμάτιό της βρισκόταν στό τρίτο πάτωμα. ‘Ο δρόμος ήταν έρημος. “Αν άνοιγς τό παράθυρο και ριχνόταν έξω όλα θα τελειωναν...

— Όχι... όχι! μουρμούρισε κι’ άπομακρύνθηκε φοβισμένη άπ’ τό παράθυρο. Δέν θέλω νά πεθάνω... Θέλω νά ζήσω, νά γίνω εύτυχισμένη κοντά του...

Και τότε, καθώς γύριζε στο κρεβάτι της, τὰ κλαμένα μάτια της στυλώθηκαν στο άκονρτεόν του άδελφού της. Έμεινε για μερικές στιγμές άσάλευτη μπροστά στο άκονρτεόν. Ύστερα ένα άχνό χαμόγελο σχεδιάστηκε στο πρόσωπό της...

— Ίσως... Ίσως μπορέσω, εϊπε. Είναι κι' αυτό μιά λύσι...

*

Τό πρωί άναζήτησε πάλι τόν 'Αλβαρέθ ό Νίκος Κασίμης. 'Αλλά πουθενά δέν κατάφερε νά τόν βρή. Ήταν φανερό πώς τόν άπεύθευε.

«— Από μένα πήρε ό,τι είχε νά πάρη, σκέφθηκε μελαγχολικά. Τώρα ζητάει καινούργια θύματα».

Γύρισε στενοχωρημένος περισσότερο από κάθε άλλη φορά στο ξενοδοχείο τό βράδυ. Παραξενεύτηκε, όμως, όταν είδε τήν Άννα νά χαμογελάη.

— Τί τρέχει Άννα; τήν ρώτησε.

— Είμαι ένθουσιασμένη, Νικό! Βρήκα δουλειά...

— Έσύ;

— Ναι. 'Από αύριο θά τραγουδάω κάθε βράδυ στο «Ρίο Πάρντο»...

Τό «Ρίο Πάρντο» ήταν ένα από τό καλύτερα κοσμικά κέντρα τής Φορταλέζα, και όπως είχε άκούσει ό Έλληνας μονάχα άρτίστες διεθνούς φήμης έκαναν εκεί τήν εμφάνισή τους. Δέν τήν πιστεύε.

— Όχι δά! Δέν πιστεύω νά μιλάς σοβαρά...

— Ναι, Νικό! Δέν άστετεύομαι. Χθές τή νύχτα μούρθε αυτή ή ιδέα στο μυαλό. Άλλά δέν σου είπα τίποτα γιατί δέν ήξερα άν θά τά καταφέρνω.

»Έπειδή δέν ήθελα νά σου δώσω έλπίδες και κατόπιν νά σ' άπογοητεύσω, Όταν έφυγες, λοιπόν, άρχισα κι' εγώ νά γυρίζω τό διάφορα κέντρα ζητώντας δουλειά... Τελευταία πήγα στο «Ρίο Πάρντο». Τους είπα πώς τραγουδάω. Βάλανε τόν μαέστρο στο πιάνο και μου ζήτησε νά τραγουδήσω... Μολονότι είχα ένα τρομερό τράκι, πέτυχα Νικό. Όλοι ένθουσιαστήκαν, Αύριο πιάνω δουλειά. Μου παρηγγείλαν μάλιστα και τρεις τουαλέτες, μιά για κάθε εμφάνισή μου. Είσαι εύχαριστήμενος. Νικό;

— Ναι, Άννα.

— Τώρα δέν θά ψάχνης μ' άγωνία νά βρής δουλειά. Θα κερδίζω άρκετά εγώ όπό τό τραγούδι μου... Γιατί δέν χαμογελάς, Νικό;

Προσάπθηκε νά κρύψη τήν ταραχή του κάτω όπό ένα ψεύτικο χαμόγελο. Διαφορετικά τό είχε λο-

γαριάσει και διαφορετικά ήλθαν τά πράγματα. Δέν ήθελε νά γωρίσουν. Είχε κι' αυτός τά δικά του σχέδια για τήν Άννα. Τήν άγαπούσε. Άλλά δέν ήθελε νά τής τό φανερώση πριν έξασφαλίση μιά θέση... Τώρα, όμως, δέν θά δεχόταν με κανένα τρόπο νά εργάζεται και νά τόν τρέφη αυτή.

— Έν τάξει. Άννα! είπε. Είσαί ένα ύπεροχο κορίτσι!...

*

Η εμφάνισι τής Άννας Κυριαζή στο «Ρίο Πάρντο» ήταν μιά άποκάλυψη. Ό διαλεχτός κόσμος — φράκα και έξωμες τουαλέτες — που πλημμύριζαν τό κέντρο, τήν άπέβωσε. Ήταν ένας καταπληκτικός θρισμός. Τα βράδια που άκολούθησαν έμοιαζαν μ' ένα όνειρο. Η Έλληνίδα πλούτισε τό ρεπερτόριο τής με βραζιλιάνικα τραγούδια και τό κοινό τή λάτρευε. Άρχισαν κιόλας πολλοί ύπρεσάριοι νά τήν τριγυρίζουν.

Ό διευθυντής, όμως, του «Ρίο Πάρντο» τους πρόφτασε. Ύπέγραψε ένα συμβόλαιο μαζί τής για δυό χρόνια μ' έναν πραγματικά ήγεμονικό μισθό. Έκείνο τό βράδυ που υπέγραψε τό συμβόλαιο έπέστρεψε χαρούμενη στο ξενοδοχείο. Άπόψε τό είχε άποφασίσει. Θα άνοιγε τήν καρδιά τής στον Νικό. Θα του εξωμολογείτο τήν άγάπη τής και θα του ζητούσε νά τήν παντρευθί.

Όταν μπήκε όμως, στο δωμάτιό του και τό είδε άδειο. Ένοιωσε ένα σφίξιμο στήν καρδιά. Άνήσυχτα προαισθήματα τήν τύλιξαν. Κάθε βράδυ τήν περίμενε. Άπόψε ήταν ή πρώτη φορά που άπουσίαζε. Και τότε, καθώς άναψε τό φως, είδε ένα φακέλλο έπάνω στο τραπέζι. Ένοιωσε ένα δυνατό χτυποκάρδι. Πήρε τόν φακέλλο και τόν άνοιξε. Μέσα σ' αυτόν ήταν μιά κόλλα γραμμένη βιαστικά με μολύδι:

«Άννα — άρχισε νά διαβάζη — βρήκα κι' εγώ επιτέλους μιά δουλειά. Φυσικά δέν είναι αυτό που περίμενα. Στο Σάο-Σάλβαντόρ, στα άδαιμαντωρυχεία, ζητούν εργάτες. Σκληρή δουλειά, μικρό μεροκάματο. Άποφάσισα, όμως, νά πάω, γιατί βοίσκω πώς δέν είναι άντρίκό ούτε τίμιο νά ζώ εις βάρος μιάς γυναίκας. Δέν έξρω άν συναντηθούμε ποτέ άλλοτε, Άννα. Μα μιά που φεύγω τόσο μακριά αισθανθήκα τήν άνάγκη νά στο εξωμολογηθώ. Σ' άγαπούσα και σ' άγαπώ, Άννα. Είσαί ή πρώτη γυναίκα που μίλησες στήν καρδιά μου. Τώρα έσύ έγινες σπου-

δαία. Σε λίγο θα είσαι διάσημη. Θα βρεθούν πλούσιοι και πολυεκατομμυριούχοι που θα σ' αγαπήσουν. Ίσως παντρευθείς κανέναν απ' αυτούς. Δεν θέλω να γίνω εμπόδιο εγώ στη σταδιοδρομία σου. Ένας φτώχος κι άσημος εργατής δεν έχει θέση κοντά σε μια μεγάλη τραγουδίστρια, όπως είσαι συ.

»Γεια σου. Άννα.

Νίκος.»

Η Άννα τραλάκωσε νευρικά το χαρτί ανάμεσα στα δάχτυλά της κι άρπαξε το τηλέφωνο. Πηρε το θυρωρείο.

— Τί ώρα έφυγε ο κύριος Κασίμης; ρώτησε τον υπάλληλο.

— Ο Έλληνας; ακούστηκε μια νυσταγμένη φωνή.

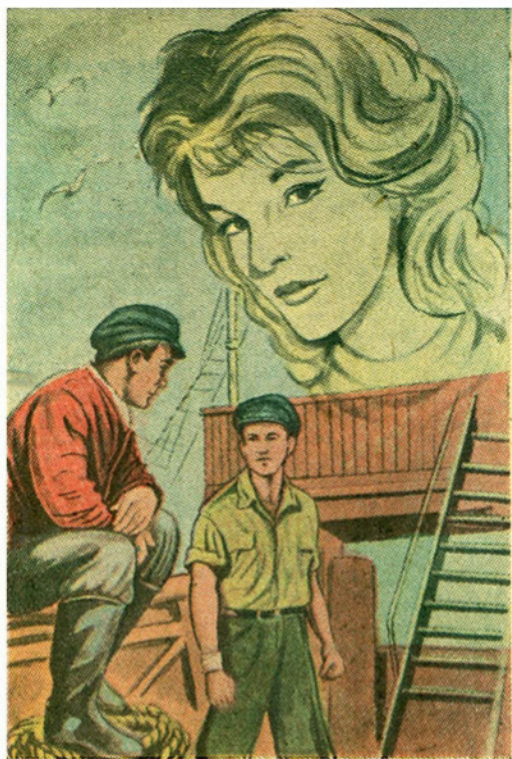
— Ναί. Θεέ μου! Μιλήστε, λοιπόν!...

— Έφυγε πριν έφτά ώρες. Ήταν πολύ βιαστικός μάλιστα γιατί έλεγε πως έπρεπε να προφτάσει το τραίνο της Μπάγια. Το τραίνο φεύγει από τη Φορταλέα στις οχτώ και μισή κάθε βράδυ...

Έρριξε μια ματιά στο ρολόι του χεριού της. Ήταν δύο το πρωί... Ο Νίκος Κασίμης ήταν πάρα πολύ μακριά. Άφησε το τηλέφωνο και ρίχτηκε μπρούμυτα στο κρεβάτι. Οι λυγμοί ανατάραξαν τους ώμους της και τα δάκρυά της μούσκεψαν το μαξιλάρι. Δεν θα ξανάβλεπε πιά τον άντρα που αγαπούσε και λάτρευε. Η δόξα της χαμογέλασε. Άλλα θα περνούσε πολλές καιρός όσο να κλείσει η πληγή που είχε ανοίξει στην καρδιά της...

Ν. Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

— Σταμάτα να μιλάς για την αρραβωνιαστικιά μου!
του είπε ο Έλληνας.

Τὸ νησί μὲ τὰ φίδια τῆς Ἀρέντας

ΠΡΩΤΟΣ συνήλθε και άνοιξε τὰ μάτια του ὁ Πέτρος Λιάμπας. Άνοιξε τὰ μάτια, μὰ τὰ ξανάκλεισε σχεδὸν ἀμέσως, θαμπωμένος ἀπὸ τὸ δυνατό φῶς τοῦ ἡλίου, πού ἔριχνε κάθετα τίς ἀκτίνες του. Στὴν ἀρχή, εἶχε τὴν αἴσθησι πὼς ὄνειρευεται. Μὲ κλειστά τὰ μάτια, ἔκουγε τὸν ρλοῖσο τῆς θάλασσας καὶ τὸ θρόισμα πού ἔκαναν τὰ φύλλα τῶν δέντρων καθὼς τὸ χλιαρὸ ἀεράκι, περνώντας ἀνάμεσά τους, κατηφόριζε πρὸς τὴν ἀμμουδιά.

Ἦταν ξαπλωμένος ἐπὶ τὴν ὑγρὴ ἄμμο καὶ ἔνοιωθε μιὰ δυνατὴ κούρασι. Τὰ ρούχα του εἶχαν μουσκέψει. Εἴκοσι μέτρα πιο ἐκεῖ εἶδε πεσμένη τὴν Κάθριν Ὁκόνευ. Ἄναρτίγησε. Ἡ φούστα τῆς ἦταν κουρελιασμένη καὶ τὰ γυμνά πόδια τῆς δρέχονταν ἀπὸ τὰ μικρὰ κυματάκια πού πηγαίνονταν ἐπὶ τὴν ἀμμουδιά. Μιὰ ἄγρια ἀπελπίσια γὸν κυριέψε τὴν ἰδέα πὼς ἡ Κάθριν μπορεῖ γὰ ἦταν νεκρή.

«— Θὰ εἶναι φοβερό», μουρμούρισε.

Κατάφερε με δυσκολία να σηκωθεί. Στυλώθηκε στα πόδια του και προχώρησε προς το μέρος της. 'Η καρδιά της χτυπούσε και ανέπνεε. 'Αφισε ένα στεναγμό ανακουφίσεως. 'Ηταν κι' αυτή ζωντανή, λοιπόν. 'Η Κάθριν βνοιξε άργα τα γαλάζια της μάτια και τον εύταξε.

— Πήτερ! φιδύρισε.

— Κάθριν, αγάπη μου!

— Έσκυψε και τη φίλησε.

— Πώς αισθάνεσαι; τη ρώτησε.

— Κάπως καλύτερα, Πήτερ. Μά, για πέσ μου που βρισκόμαστε;

— Ένας Θεός μονάχα ξέρει, Κάθριν!

— Θεέ μου, τί εφιάλτης! αναστέναξε το κορίτσι.

— Ναι, παραδέχτηκε ο νέος. Είχα άπελπιση τη πως θα τα καταφέραμε να γλυτώσουμε. 'Αν δεν βρισκόταν εκείνη η αναποδογυρισμένη βάρκα κοντά μας, θα είχαμε χαθή το δίχως άλλο. 'Ηταν μια άγρια θάλασσα. Όμως, φαίνεται ότι αυτή η άγρια θάλασσα που διέλυσε τη βάρκα μας, στάθηκε η σωτηρία μας. 'Όταν χάσαμε τις αισθήσεις μας, η θάλασσα παρέσυρε τη βάρκα και μάς έρριξε σ' αυτή την άμμουδιά.

— 'Ισως είναι κανένα κατοικημένο νησί, είπε η Κάθριν.

— 'Ότι κι' αν είναι, είναι στεριά! Όταν καταφέρουμε να περπατήσουμε και φτάσουμε στο έσωτερικό, θα δούμε αν υπάρχουν εδώ άνθρωποι να μάς βοηθήσουν.

Σταμάτησε άπότομα να μιλάει.

— Άκουσε; ρώτησε, και έρριξε ένα βλέμμα προς το μέρος των δέντρων.

— Ναι, άποκρίθηκε το κορίτσι άνήσυχα. Κάποιος βρίσκεται πίσω από τα δέντρα.

Άκούστηκαν θήματα. Μέσα άπό τα δέντρα φάνηκε ένας ψηλός κοκκινομάλλης άντρας να έρχεται προς το μέρος τους.

— 'Ο Χάρυ, είπε ο Λιάμπας. 'Ο Χάρυ Λέντον, ο λαστρόμος.

Μιά ακιά πέρασε άπό το βλέμμα της Κάθριν 'Οκόνεϋ, αλλά δεν μίλησε. 'Ο Λιάμπας κούνησε το χέρι, προσκαλώντας τόν Λέντον να πλησιάσει. 'Ο Λέντον πλησίασε, σέρνοντας τα πόδια του.

— Έπι τέλους! είπε. Ξανσβλέπω ανθρώπους. Είχα άπελπιστή.

Κάθισε μπαλντισμένος άπό τήν κούραση στήν άμμο.

— Βρισκόμαστε σ' ένα έρημονήσι, είπε. Το γύρισα σχεδόν όλοκληρο άπό το πρωί. Δεν υπάρχει ψυχή ανθρώπου σ' αυτή τήν έρημιά. Μονάχα φίδια, σαύρες και πουλιά συνάντησα. Νομίζω πως τήν έχουμε άσκημα.

— Άπ' τούς δικούς μας; ρώτησε ο Πήτερ.

— 'Ο Λέντον γέλασε. — Δεν έμεινε κανείς άλλος, άπάντησε με κάποια όδοσι κακίας στή φωνή. Ανατολικά, υπάρχει

μια άπόκρημη ακτή. 'Εκεί, άνάμεσα στους βράχους, είναι σφηνωμένη μια άπό τις βάρκες τής σκούνας. Δεν είδα να υπάρχει μέσα κανείς. Νομίζω πως έμεις οι τρεις μονάχα γλυτώσαμε άπ' αυτό το μπουρίνι.

'Η Κάθριν έκλεισε τα μάτια κι' ένα ρίγος διαπέρασε το κορμί της. Άσκημα προαισθήματα τρύπωναν στήν καρδιά της. 'Η παρουσία του Χάρυ Λέντον σ' αυτό το νησί δεν τής άρεσε.

— Πολύ άσκημα τέλος για ενα τόσο όμορφο ταξίδι, είπε ο Λιάμπας σκεφτικός και άνασήκωσε τους ώμους. Άς έλπίσουμε πως θα περάσει κανένα πλεούμενο να μάς δη και να μάς μαζέψη.

*

Είχαν ξεκινήσει πριν δυό μέρες άπ' το Σουαζέλ για το Νιού Γκίμπον, που βρίσκεται στο σύμπλεγμα του Σολομώνος. 'Η άπόστασι δεν ήταν μεγάλη. Πενήντα υίλια πάνω-κάτω. 'Η σκούνα «Γαλήνη» θα γύριζε στο Σουαζέλ ύστερα άπό δυό μέρες κι' η Κάθριν 'Οκόνεϋ, η κόρη του ιδιοκτήτη τής σκούνας, ζήτησε άπ' τόν πατέρα της να πάη σ' αυτό το ταξίδι. 'Ο Τζο 'Οκόνεϋ ήταν έμπορος κοχυλίων στή Σουαζέλ. Ένας καλόκαρδος, κοντόχροντος 'Αμερικάνος άπ' το Νητηρόιτ, εγκατεστημένος άπό χρόνια στα νησιά.

— Νά πās, Κάθριν, συμφώνησε. όμως, να είσαι προσεκτική, γιατί αυτός ο Χάρυ Λέντον δεν μου άρέσει ...

'Η κοπέλλα γέλασε.

— 'Ο Λέντον είναι μια άρκούδα! είπε. Μπορεί να δείχνη τα δόντια του σ' όλον τόν κόσμο, 'Αλλά φοβάται τόν Πήτερ. Και ξέρει πως ο Πήτερ είναι άρραβωνιαστικός μου.

— 'Οκεϋ, Κάθριν! Μονάχα να ξέρης πως ο Λέντον, μονοτόι ξέρει πως είσαι άρραβωνιασμένη, ήρθε πάλι χτες και μου ζήτησε το χέρι σου για δεύτερη φορά.

— Έν τάξει, μπαμπά! Θα τόν θυμάμαι.

Με τόν Πήτερ Λιάμπα, η Κάθριν 'Οκόνεϋ είχαν άρραβωνιαστή πριν έξη μήνες. Οι γάμοι τους, όπως λογάριαζαν, θα γίνονταν σε μερικές βδομάδες, μια που ο Τζο 'Οκόνεϋ, όπως έλεγε γελώντας, «βιαζόταν ν' άποκτήσει έγγονιά». 'Ο Πέτρος Λιάμπας ήταν ο ύποπλοίαρχος τής «Γαλήνης». Δόκιμος καπετάνιος σ' ένα ελληνικό φορτηγό, είχε ξεμπαρκάει πριν ένα γούνο στο Σουαζέλ, ύστερα

ἀπὸ ἑνα ἐπεισόδιο πού εἶχε μὲ τὸν πρῶτο πλοίαρχο. Στὴ Σουαζέλ δὲν ἄργησε νὰ βρῆ δουλειά.

Ὁ Ὀκόνεϋ ἴσα-ἴσα ζητοῦσε ἕνα δεύτερο καπετάνιο γιὰ τὴ σκούνα του καὶ ὁ Ἕλληνας πῆρε αὐτὴ τὴ θέσι. Ὁ Πῆτερ Λιάμπας εἶδε μιὰ μέρα τὴν Κάθριν. Ἦταν μιὰ κοπέλλα μὲ ξανθὲς μπούκλες καὶ γαλάζια μάτια. Μιλοῦσε μὲ τὸν πατέρα της. Ἦταν χαριτωμένη. Ἡ καρδιά του χτύπησε διαστικὰ.

— Ἐλα, λοιπόν, ὑποπλοίαρχε, νὰ σοῦ συστήσω τὴ μοναχοκόρη μου, τοῦ εἶπε ὁ Ὀκόνεϋ.

Ἔτσι γνωρίστηκαν οἱ δύο νέοι καὶ δὲν ἄργησαν ν' ἀγαπηθοῦν. Ὁ Τζὸ Ὀκόνεϋ, ἀνοιχτόκαρδος, ὅπως πάντα, ὅταν κατάλαβε αὐτὸ τὸ ἀίσθημα, χάρηκε. Ἐκτιμοῦσε πολὺ τὸν Ἕλληνα καὶ ἕνας τέτοιος γάμος τοῦ ἄρεσε.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τα κουβεντιάσετε στὶς γωνιές, τοὺς εἶπε ἕνα ἀπόγευμα πού τοὺς συνάντησε ἀγκαλιασμένους στοὺς κοκοφίνικες. Ὅλο το νησί τῶχει τούμπανο καὶ σείς κρυφὸ καμάρι... Ἀραβωνιαστῆτε, νὰ τελειώσουμε...

Πραγματικά, ἀραβωνιάστηκαν καὶ ὅλοι οἱ λευκοὶ στὴ Σουαζέλ ἐνθουσιάζστηκαν μ' αὐτοὺς τοὺς ἀραβῶνες. Ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα. Τὸν Χάρυ Λέντον. Αὐτὸς ὁ κοκκινόμαλλης λαστρόμος τῆς «Γαλήνης» εἶχε βάλει στὸ μάτι τὴν Κάθριν Ὀκόνεϋ, κ' ὅταν ἦταν νὰ γίνουν οἱ ἀραβῶνες προφασίστηκε πὺς ἀρώστησε γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους. Φοβόταν πὺς μέσα στὰ μάτια του θὰ διάβαζαν τὸν πόθο πού τὸν τυραννοῦσε. Ἦταν ἕνας ἄγριος πόθος γιὰ τὸ ὄμορφο καὶ δροσερὸ κορμὶ τῆς Ὀκόνεϋ πού τὸν βασάνιζε.

— Δὲν ἔκανες καλὰ ν' ἀραβωνιάσης τὴν κόρη σου μὲ τὸν Ἕλληνα, κύριε Ὀκόνεϋ, εἶπε μιὰ μέρα στὸν πατέρα τῆς Κάθριν. Εἰώ μονάχα θὰ μπορούσα νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη...

— Δὲν εἶσαι καλὰ, Χάρυ! Ἐἴ ἀστειεύεσαι φυσικά...

— Μιλῶω σοβαρά! Ἄγαπῶ τὴν Κάθριν.

— Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἐκείνη δὲν σ' ἀγαπᾷ. Γύρισε λοιπὸν στὴ σκούνα, Χάρυ. Κύτταξε τὴ δουλειά σου καὶ ξέχασε τὴν κόρη μου.

Ὁ Λέντον, εἶδε πὺς δὲν σήκωνε ἄλλες κουβέντες ὁ Ὀκόνεϋ, καὶ σταμάτησε τὴ συζήτηση. Ὅμως, μέσα του ἄρχισε νὰ φου-

τῶν ἕνα δυνατὸ μῖσος ἐναντίον τοῦ Ἕλληνα. Μιὰ μέρα, ὅταν ἡ «Γαλήνη» ἦταν δεμένη στὸ λιμάνι, ὁ Λέντον θέλησε νὰ πη κατὶ μισόλογα γιὰ τὴν Κάθριν, ἀλλὰ ὁ Πῆτερ τὸν κύτταξε ἄγρια καὶ τὸν ἔκοψε.

— Σταμάτα νὰ μιλάς γιὰ τὴν ἀραβωνιαστικιά μου, τοῦ εἶπε. Διαφορετικά, θὰ σοῦ στραπατσάρω τὰ μούτρα.

— Μὲ παρεξήγησες, ὑποπλοίαρχε, δικαιολογήθηκε αὐτὸς. Σοῦ ζητῶ συγγνώμην.

Ζήτησε συγγνώμην, ἀλλὰ δὲν ξέχασε. Ἦταν ἄπολος σὰν φίδι. Περίμενε πὺς κάποτε θὰ ἐρχόταν ἡ εὐκαιρία. Ὁ Ἕλληνας, ἐξ ἄλλου, λησιμόνησε τὸ ἐπεισόδιο καὶ δὲν ἀπέδωσε σημασία. Ἦταν τόσο εὐτυχισμένος ἀπ' τὴν ἀγάπη τῆς Κάθριν, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῆ κακία σὲ κανέναν, οὔτε στὸν Χάρυ Λέντον, ἀκόμα, μολοντὶ εἶχε μάθει πὺς δύο φορές εἶχε κάνει πρότασι γάμου στὸν πατέρα της. Τοῦ φερνόταν εὐγενικά, σχεδὸν φιλικὰ, σὰν νὰ μὴν ἤξερε τίποτα...

*

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὡς τὴν ἡμέρα πού ἔγινε τὸ ναυαγίο. Εἶχαν ξεκινήσει μὲ καλὸ καιρὸ γιὰ τὸ Γκίμπον καὶ τίποτα δὲν ἔδειχνε τὴν καταστροφὴ πού θὰ ἐπακολουθοῦσε. Ἡ Κάθριν Ὀκόνεϋ ἔκανε σὰν παιδί σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ἦταν χαρούμενη καὶ ξεσποῦσε κάθε τόσο σὲ ξεγνοιαστά γέλια. Τὸ κακὸ ἦρθε ἐντέλως ξαφνικά. ἕνας φοβερὸς τυφώνας ξέσπασε ὅταν ἄρχισε νὰ νυχτώνη.

Ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη, ἡ σκούνα δρέθηκε νὰ παλεῦν ἀπεγνωσμένα, πότε ἀνεβασμένη ψηλά, στὶς ἀφρισμένες χαιτέρες τῶν κυμάτων, πότε χαμένη στοὺς νερένιους γκρεμοὺς πού σχηματίζε ἡ ἀγριεμένη θάλασσα. Τὸ σκάφος δὲν ἄντεξε. Ὅλοι δρέθηκαν στὸ νερό. Μέσα στὸ ἀδιεπέραστο σκοτάδι πού εἶχε πέσει σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, ἀκούγονταν οἱ φωνές κ' οἱ ἐπικλήσεις βοήθειας. Ἀλλὰ κανένας δὲν μπορούσε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄλλον. Σὰν ἀπὸ θαῦμα μονάχα ἡ θάλασσα ἔφερε μπροστὰ στὸν Ἕλληνα γιὰ μιὰ στιγμή τὴν Κάθριν. Ἡ κοπέλλα ἀγωνιζόταν νὰ κρατηθῆ στὴν ἐπιφάνεια. Τοῦτο, ὅμως, ἦταν ἀνώτερο ἀπ' τὶς δυνάμεις της. Ὁ Πῆτερ τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν συνεκράτησε.

— Κάνε κουράγιο, Κάθριν! τῆς φώναξε.

— Δὲν ἀντέχω πιά, Πῆτερ! βόγγησε ἐκείνη.

— Μὴ χάνῃς τὸ θάρος σου.
Ὁ Λιάμπας, ἀγωνίστηκε δὴ τὴ νύχτα ὑπεράνθρωπα. Τὸ πρῶτο κατάλαβε πὼς ἔχανε σιγά-σιγά τὶς δυνάμεις του. Ἡ Κάθριν βρισκόταν μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου. Δὲν ὑπῆρχε σωτηρία. Ἡ μανία τῆς θάλασσας συνεχιζόταν. Εἶχαν ἀπομείνει μόνοι σ' αὐτὸ τὸ ἀγριο πέλαγος.

— Ἀφσέ με, Πήτερ. Ἐγὼ δὲν ἀντέχω περισσότερο, τοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα.

— Μὴ γίνεσαι κουτὴ, Κάθριν! τὴν μάλωσε ὁ Ἕλληνας. Θὰ σωθοῦμε...

— Θὰ χαθῆς ἄδικα μαζί μου, Πήτερ...

Ἡ σωτηρία τους ἦταν μιὰ δάρκα. Ἀνῆκε στὴ σκούνα πού εἶχε χαθῆ. Ἡ θάλασσα τὴν ἔφερε κοντὰ τους. Ἀρπάχθηκαν ἀπ' τὴ δάρκα καὶ μπήκαν μέσα. Σχεδὸν ἀμέσως, ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν κούρασι, ἔχασαν τὶς αἰσθήσεις τους... Ὅταν συνήλθαν, βρέθηκαν στὴν ἀμμουδιά τοῦ ἀγνωστοῦ νησιοῦ.

*

Εἶχαν σχεδὸν μιὰ βδομάδα σ' αὐτὸ τὸ νησί. Ἦταν τρεῖς Ροδινισῶνες. Δυὸ ἄντρες καὶ μιὰ γυναίκα. Ἔστησαν μιὰ καλύβα στὴν ἄκρη τοῦ δάσους κοντὰ σ' ἕνα ρυάκι πού κυλοῦσε πρὸς τὴ θάλασσα. Ἀναψαν φωτιά, χρησιμοποιοῦντας τὴν μέθοδο τῶν πρωτογόνων, τρίβοντας δηλαδὴ ἐπιμονα καὶ ἐξακολουθητικὰ ἕνα ξύλο ἐπάνω στ' ἄλλο. Εὐτυχῶς στὸ νησί ὑπῆρχαν ἀρκετὰ ἀρτόδεντρα. Οἱ ἀγκαθιστοὶ καρποὶ τῶν ἀρτόδεντρων καὶ οἱ μπανάνες ἦταν ἡ μοναχικὴ τροφή τους πρὸς

τὸ παρόν. Πού καὶ πού κατάφεραν νὰ σκοτώσουν καὶ κανένα πουλὶ, σημαδεύοντάς το μὲ πέτρες.

— Ὅπως πᾶνε τὰ πράγματα δὲν βλέπω νὰ ὑπάρχουν καὶ πολὺς ἐλπίδες σωτηρίας, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Λέντον. Κανένα καράβι δὲν φάνηκε νὰ περνᾷ. Νομίζω πὼς θ' ἀφήσουμε σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά τὰ κόκκαλα μας... Ὅταν ἀρχίσῃ ἡ περίοδος τῶν βροχῶν δὲν θ' ἀντέξουμε...

— Ἐχουμε καιρὸ ὡς τότε, ἀπάντησε αἰσιόδοξα ὁ Ἕλληνας.

— Ἔσένα, μπορεῖ νὰ σ' ἀρεσθῇ ἐδῶ, ὑποπλοίαρχε, συνέχισε, καὶ ἔρριξε μιὰ λοσιή ματιὰ στὸν Λιάμπας, γιατί δὲν περνᾷς κι' ἀσκημα, με τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου... Δὲν εἶναι ὁμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ μένα...

Ὁ Πήτερ ξαφνιάστηκε.

— Τί ἐννοεῖς, Χάρυ; ρώτησε.

Ὁ λαστρόμος γέλασε.

— Ἔρεῖς πολὺ καλά, τί ἐννοῶ! εἶπε κοφτά.

— Νομίζω πὼς πέφτεις ἔξω! ἔκανε ὁ Ἕλληνας. Ἡ Κάθριν, ὅπως βλέπετε, κοιμάται μοναχὴ τῆς καὶ δὲν θὰ γίνῃ γυναίκα μου πρὶν τὴν παντρευτὴ ἐπίσημα.

Ἡ συζήτησι σταμάτησε ἐκεῖ. Ἀλλὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα ὁ Πήτερ Λιάμπας κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ προσέχῃ τὸν Λέντον. Κάτι εἶχε στὸ νοῦ του αὐτοῦς ὁ κοκκινομάλλης πού δὲν ἄρρεσε στὸν Ἕλληνα. Τώρα, σπάνια ἄφινε μόνη τὴν Κάθριν. Καὶ τὶς νύχτες στὸν παραμικρὸ ὑποπτο θόρυβο ζυπνοῦσε.

Ὅμως πέρασαν κάμποσες μέρες καὶ σιγά-σιγά οἱ ἀνησυχίες του ἔσβησαν. Ὁ Χάρυ Λέντον δὲν ξαναμίλησε πιά γιὰ τὴν Κάθριν. Ἐδειχνε πάλι ἡσυχος καὶ καλόβολος.

Ὁ Ἕλληνας ἡσύχασε πιά ἐντελῶς. Δὲν συνέβαινε ὁμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν Κάθριν. Ἡ κοπέλλα ἦταν στιγμὲς πού ἔβλεπε τὸν Λέντον νὰ τὴν κυττάξῃ παράξενα. Τὸ γυναικεῖο ἐνστικτὸ τῆς δὲν τὴν γελούσε. Ὁ Χάρυ Λέντον ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ποθῇ. Τὴν ποθοῦσε σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά ἰσως πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Δὲν εἶπε τίποτα γι' αὐτὲς τὶς ἀνησυχίες τῆς στὸν Πήτερ. Δὲν τὸ θεωροῦσε σωστό. Στὴ θέσι πού βρίσκονταν δὲν ἔπρεπε νὰ δημιουργηθῇ ζητήματα ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἄντρες. Ἀποφάσισε νὰ προσέχῃ μόναχα.

Μιὰ μέρα φάνηκε ἀπὸ μακριὰ ἕνα ψαροκάϊκο. Ἀναψαν φωτιά κοντὰ στὴν ἀμμουδιά, ἐλπίζοντας πὼς ὁ καπνὸς θὰ κινούσε τὴν προσοχὴ ἐκείνων πού ταξίδευαν μὲ τὸ καΐκι. Ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτα. Τὸ ψαροκάϊκο χάθηκε στὸ δάθος τοῦ ὀρίζοντα. Δὲν τοὺς εἶδαν...

— Αὐτὸς ὁ μῆνας, εἶναι ὁ μῆνας πού ψαρεύουν οἱ Κανάκοι, εἶπε ὁ Λιάμπας. Θὰ περάσουν κι' ἄλλα ψαροκάϊκα. Κάποιο ἀπ' αὐτὰ θὰ εἶναι ἡ σωτηρία μας...

*

Ἡ Κάθριν ἔβγαλε μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ. Εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὴν καλύβα καὶ βρισκόταν στὸ δάσος, νὰ μαζέψῃ κοκκοκάρυδα. Ὁ Πήτερ κι' ὁ Λέντον καταγίνονταν νὰ φτιάξουν μιὰ σχεδία. Εἶχαν ἀποφασίσει, ἂν ἔχαναν καὶ τὴν τελευταία ἐλπίδα, νὰ

δοκίμασάν να ταξιδί με τὸ πρωτόγονο αὐτὸ πλωτὸ μέσο. Ἴσως ἔτσι κατάφερναν νὰ φτάσουν σὲ κανένα ἄλλο κατοικημένο νησί. Ὁ Λέντον, ὅμως, ὅταν εἶδε τὴν καπέλλα νὰ πηγαίνει πρὸς τὸ δάσος, ἔβλεπε μὴν πρόφασιν νὰ σταμάτησιν τὴ δουλείαν.

— Δὲν αἰσθάνομαι καλὰ σήμερον, εἶπε. Πηγαίνω νὰ ξαπλώσω... Ὁ Πῆτερ ἔμεινε μόνος νὰ δουλεύῃ. Ὁ κοκκινόμαλλος, μῆκε στὴν καλύβαν καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ πίσω τῆς μέρας. Μὲ προφυλάξεις ἔφτασε στὸ δάσος. Ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δέντρα ξεχώρισε τὴν Κάθριν. Οἱ παλιοὶ, φλογεροὶ παθοὶ γι' αὐτὸ τὸ ὄμορφο κοριτσιῆτικο κορμὶ εἶχαν φουντώσει πάλι. Ὅλη τὴ νύκτα δὲν ἔκλεισε μάτι. Ἀγρυπνος, ὠνιρεψόταν τὴν Κάθριν ὀλόγυμνην στὴν ἀγκαλιά του καὶ δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ... Πλησίασε ἀθόρυβα καὶ βίτηκε ἀπάνω της. Ἡ Κάθριν ἔβγαλε μὴν τρομαγμένην κραυγὴν.

— Τὰ ψέματα τελειώσανε!... μούγκρισε βραχνὰ αὐτός. Θα γίνῃ δική μου... Γιατί τάχα μονάχα με τὸν Ἕλληνα; Ἐμεῖς δὲν σοῦ ἀρέσουμε, δηλαδὴ;

Ἄγριος, ἀσυγκράτητος, μὲ κτηνώδεις χειρωνακίες, κουρέλιασε τὸ ρούχο ποῦ φορούσε, καὶ τὸ παρθενικὸ κορμὶ ποῦ ἔλαμψε μισόγυμνο μπροστὰ στὰ μάτια του, τὸν ἔκανε ἔξαλλο...

— Βοήθεια! Πῆτερ, βοήθεια!... κραύγασε ἡ κοπέλλα.

Ἦταν φοβερός κι' ἀπαίσσιος. Ὅχι, δὲν θὰ τὸν ἄφινε. Πάλει ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφυγῇ ἀπὸ τὴν κτηνώδη περίπτωξιν του. Μὰ ἐκεῖνος τὴν ποθοῦσε καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν πάρῃ ἀπ' τὰ χέρια του. Τὰ χοντὰ χεῖλια του δάγκωναν μὲ λύσσα τὰ γυμνά μέρη τοῦ κοριτσιῆτικου κορμοῦ καὶ τὰ μάτια του εἶχαν γίνῃ κοκκίνα σάν δυὸ πυρωμένα κάρβουνα...

— Βοήθεια! σπάραξε ἡ Κάθριν.

— Ἄδικα φωνάζεις! γρύλισε λαχανιασμένος ὁ Λέντον.

Μὲ μὴν ἀπότομην κίνησιν τὴν ἔβριξε στὸ χῶμα καὶ ἔπεσε βαρῦς, ἀσυγκράτητος ἀπάνω της...

— Τώρα εἶσαι δική μου! Μονάχα δική μου! μούγκρισε, καὶ γέλασε δυνατὰ.

Ὁ Πῆτερ ἄκουσε τὴν κραυγὴν καὶ ἡ καρδιά του θρόντησε βίαια. Ἡ Κάθριν ἦταν ποῦ φώναζε. Τρέχοντας, πέρασε ἀπ' τὴν καλύβαν. Δὲν εἶδε τὸν Λέντον καὶ

δὲν ἄργησε, νὰ καταλάβῃ. Ἐτρέχε ὅσο γινόταν πρὸ γρήγορα. Μῆκε στὸ δάσος. Μὲ βλέμμα ἄγρυπνο καὶ μὲ τεντωμένο τ' αὐτὶ προσπάθησε νὰ μὴν τῆψῃ. Ἄκουσε τὴ βραχνὴ φωνὴν τοῦ Λέντον. Δὲν εἶχε κάνει λάθος. Ὁρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς, κραδαίνοντας ἓνα χοντρὸ κλαδί δέντρον σάν ρόπαλο. Τὸ αἷμα θρόντουσε ἄγρια στοὺς κροτάφους του. Μὴν ἀσυγκράτητη ἀνανάκτησιν τὸν ἔπνιγε, πνιγε, εἶδε τὴν Κάθριν ξαπλωμένην στὸ χῶμα ν' ἀντιστέκεται καὶ νὰ παλεῖται ἀπελπισμένα. Μὲ δυὸ πηδήματα ἦταν κοντὰ τους. Σήκωσε τὸ ρόπαλο σηματοθεύοντας τὸ κρανίον τοῦ Λέντον. Μὰ, ξαφνικὰ, σταμάτησε κι' ἀναρρίγησε. Εἶδε ἓνα χοντρὸ φίδι μὲ πρᾶσινωπά λείπια καὶ τετράγωνον κεφάλιν νὰ κουλουριάζεται στὸ γυμνὸ πόδι τοῦ Λέντον. Τὰ δόντια τοῦ ἔρπετου κάρφωθηκαν στὴ σάρκα τοῦ λαστροῦ... Ὁ Λέντον ἔβγαλε μὴν ἀναρθηρὴν κραυγὴν κι' ἄφησε τὴν κοπέλλα. Ἡ Κάθριν τινάχτηκε ὀρθὴ κι' ἔτρεξε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Πῆτερ.

— Πῆτερ! ψέλλισε, κι' ἀναλύθηκε εἰς λυγμούς. Πῆτερ, ἀγάπη μου...

*

Πέντε μέρες ἀργότερα ἓνα ψαροκάικο μὲ κανάκες πέρασε ἀπ' τὸ νησί. Ὁ Πῆτερ κι' ἡ Κάθριν εἶχαν σωθῇ. Γύριζαν τώρα στὸ Σουαζέλ.

— Ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ νησί; ρώτησε ὁ Ἕλληνας ἓνα γέρον Κανάκα ποῦ καθόταν στὸ τιμόνι. Μείνανε σχεδὸν δυὸ μῆνες ἐκεῖ...

— Τὸ Νησί τῆς Παρθένας, ἀσπρε ἀδελφε. Ἐκεῖ γεννήθηκε ἡ Ἀρέντα, ἡ θεὰ ποῦ προστατεύει τὴς παρθένας. Τὸ δάσος τοῦ νησιοῦ εἶναι γεμάτο ἀπὸ φαρμακερὰ φίδια ποῦ τιμωροῦν ἐκείνους ποῦ ἐπιβουλεύονται τὴν τιμὴν μιᾶς παρθένας. Τὸ περίεργον εἶναι πῶς αὐτὰ τὰ φίδια εἶναι ἄκακα καὶ ποτὲ δὲν πειράζουν ἄλλους ἀνθρώπους...

Ὁ Πῆτερ γύρισε καὶ κύτταξε τὴν Κάθριν. Ἡ Κάθριν χαμογέλασε. Τὰ φίδια τῆς Ἀρέντας εἶχαν τιμωρήσει τὸν Λέντον...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

“Η Σουζάν κατέλαβε τι σχεδίαζε και ούχτηκε άπάνω του...”

ΤΑ ΚΟΓΙΟΤ ΤΟΥ ΚΕΜΠΕΚ

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ Ο ΚΑΡΤΟΣΙ παραμόνευε μιά μπλέ άλεπού. Λίγες στιγμές πρωτύτερα τήν είχε δη να προβάλλη απ' τήν κουφάλα ενός γέρικου δέντρου. Τά πονηρά μάτια του άγριμιού κύτταξαν γύρω, δεξιά-άριστερά και τό μουσούδι του μύρισε ανήσυχα τόν άέρα. Ήταν φανερό πώς κάτι υπωψιάστηκε γιατί σχεδόν άμέσως ξανατρίπωσε στή φωλιά του. Ο Κάρτος μάσησε μιά βλαστήμια ανάμεσα στά δόντια του και έφτυσε. Τό σάλιο του πριν φτάση στό σκεπασμένο από χιόνι χώμα κρυστάλλωσε.

— Θα περιμένω, μουρμούρισε. Έστεκε έτσι όρθος με τήν καρμπίνα στό χέρι, έτοιμος να πυροβολήση, πίσω από τόν κορμό ενός λευκού κέδρου. Μέσα στό δάσος επικρατούσε μιά βαρεία σιωπή. Τό χιόνι βάραινε, στό κλαριά τών θεόρατων δέντρων, σχηματίζοντας σταλαχτίτες με παράενα σχέδια. Τό χιόνι είχε κρυσταλλώσει κάτω στό χώμα. Η παγωνιά, μολονότι φορούσε έ-

να χοντρό παλτό φοδραρισμένο με γούνα, διαπερνούσε τό κορμί του. Κάθε άλλος στή θέσι του θα είχε βαρεθή να περιμένη. Μά τουτος ό άνθρωπος ήταν φαίνεται, υπερβολικά πεισματάρης. Δέν θα επέστρεφε στήν πόλι αν δέν έφερνε μαζί του και τό τομάρι αυτής τής μπλέ άλεπούς...

“Αναψε τσιγάρο λοιπόν, και παρομόνευε...”

Τού άρεσε άλλωστε αύτή ή ησυχία. Αυτό τό ψηλό γεροδεμένο παλληκάρι με τό ήλιοκαμένο πρόσωπο, τό γεροδεμένο κορμί και τό αέθσιο βλέμμα, ήταν στό δάθος ένας ρομαντικός τύπος. “Όταν ταξίδευε, ήταν γιατρός του φορτηγο-ποστάλ «Άγιος Γεώργιος», άκουγε τίς φωνές τών κυμάτων και μιλούσε με τήν άπειραντοσύνη τής άλλοτε ήμερης και άλλοτε άγριεμένης θάλασσας. “Όταν θρισκόταν παλι σε κυνήγι, και τριγύριζε μόνος στά μεγάλο δάση, προσπαθώντας «να βγάλη» κανένα άγριμι, μιλούσε με τό δέντρα κι εκείνα του άπαντούσαν... Τώρα ή σιωπή του χιονι-

σμένου δάσους ήταν ένα ποίημα Σιωπή και άσπαη ήρεμία...

“Αναψε δεύτερο και τρίτο τσιγάρο. Ή μπλέ άλεπουτό είχε κουρβιάσει για καλά στην κρυφώνα της και δεν έλεγε να ξεμυτίσει. — ‘Ο διάολος να με πάρη αν δεν χάνω άδικα την ώρα μου! είπε κι’ αναστέναξε. Άλλα τι θά κάνη; Θά βυή...

✱

Ήταν περίπου δυό ώρες που παραμόνευε όταν άκουσε τη διαπεραστική γυναικεία κραυγή που έξοκισε τ’ αυτία του και έκανε συντριμμία την σιωπή του χιονιού.

Ή φωνή ήταν γεμάτη τρόμο και άπελπισία και καλούσε βοήθεια. Ξαφνιασμένος κτύπαζε γύρω του, προσπαθώντας να μαντέψη από ποιο μέρος ακριβώς έρχόταν η φωνή. Δεν μπορούσε να καταλάβη. Ή σιωπή είχε άπλωθή πάλι στο δάσος. Αναψε άλλο τσιγάρο και περίμενε. Τότε, άκουσε γαυγίσματα και ούρλιαχτά σκυλιών και πολύ πιο κοντά την γυναικεία κραυγή.

“Άφησε την κρυφώνα του κι’ έτρεξε προς το μέρος από όπου έρχόταν η κραυγή. Το δάσος ήταν πυκνό, άλλα δεν άργησε να ανακαλίψη αυτό που ζητούσε. Είδε κι’ άναρρίγησε. Μιά κοπέλλα τυλιγμένη στις γούνες της ήταν σκαρφαλωμένη στον κορμό ενός δέντρου και κάτω από τα πόδια της ένα κοπάδι από πεινασμένο κογιότ γρύλιζαν, γαύγιζαν, ούρλιαζαν λυσσασμένα και πηδούσαν προσπαθώντας να την φτάσουν.

Τά κογιότ είναι οι άγριόσκυλοι του Καναδά. Λίγο μικρότερο άπ’ τον λύκο με κόκκινο τρίχωμα στη ράχι και κιτρινωπό στην κοιλιά, όταν πεινάνε, γίνονται άπερίγραπτα άγρια. Πολλοί κυνηγοί έχουν χαθή όταν βρέθηκαν αντιμέτωποι μ’ αυτά τα κογιότ. Τούτα εδώ που κυνηγούσαν την κοπέλλα έδειχναν τα σουβλερά δόντια τους και τίναξαν θυμωμένα τις φουντωτές ουρές τους, βέβαια για τη νίκη τους. Ή κοπέλλα δεν θά μπορούσε να κρατηθή για πολύ στη θέση που βρισκόταν. Ολοένα και γλυστρούσε προς τα κάτω κι’ ένας τραγικός θάνατος την περίμενε...

— Κουράγιο! φώναξε ο Κάρτος. Κρατηθήτε...

Γύρισε και τον κτύπαξε με μάτια μεγαλωμένο από τον φόβο.

— Βοήθεια! βγήκε πνιχτή η φωνή άπ’ το στόμα της. Βοήθεια...

Ή έπαναληπτική καραμπίνα ήταν κι’ όλας στερεωμένη στον

ώμο του. Σημάδεψε και πυροβόλησε. Τρία από τα κογιότ κύλησαν σπαράζοντας και γύρω τους το χιόνι γέμισε κόκκινους λεκέδες. Τά πεινασμένα άγριόσκυλα μεθυσμένα από τη μυρωδιά του αίματος, ρίχτηκαν στους έτοιμοθάνατους συντρόφους τους και άρισαν να τους κατασπαράζουν καταπίνοντας με βουλιμία τίς σάρκες τους.

‘Ο Κάρτος ζύγωσε περισσότερο και πυροβόλησε πάλι. Δυό ακόμα κογιότ έμειναν άσάλευτα. Τρία άλλα, φοβισμένα, έφυγαν, τρεχοντας και γάβηκαν στο δάσος του δάσους. Ένα όμως άπέμεινε. Τούτο ήταν ένα μεγάλο άρσενικό με ματωμένο μουσούδι. Τα μάτια του, σαν πυρωμένα κάρβουνα στυλώθηκαν άπάνω του. ‘Ο Κάρτος έτοιμάστηκε να ξαναγεμίση το όπλο του. Μα το άγριμι μ’ ένα άπαισιο ούρλιαχτό σάλταρε προς το μέρος του. ‘Ο Έλληνας κατάλαβε τον θανάσιμο κίνδυνο. Με άδειο το όπλο του ήταν άνίκανος ν’ άμυνθή. Σάλταρε πλάγια για ν’ άποφύγη την έπίθεσι μα κάπου σκόνταψε, τα πόδια του γλυστρήσαν στο κρυσταλλωμένο χιόνι κι’ έπεσε άνασκελα. Το κογιότ μούγκρισε δειχνοντας τα δόντια του. Ήταν χαμένος, αν δεν πρόφταινε να σηκωθή. Ή θέση του ήταν κρίσιμη. Άλλά το μυαλό του δουλέψανε γοργά. Φουχτιάσε το κυνηγετικό του μαχαίρι και η άτσάλινη λεπίδα άστράψε τη στιγμή ακριβώς που το άγριόσκυλο έπεφτε άπάνω του. Με μίαν έμπειρη και σβέλτη κίνηση τίναξε προς τα έμπρός το ώπλισμένο χέρι και η λεπίδα του μαχαίριού πέτυχε ακριβώς στην καρδιά το άγριμι. Ένας πίδακας αίματος, ένα μουγκρητό, ένα τίναγμα.

Το κογιότ έπεσε προς τα πίσω κι’ άρχισε να σφαδάζη.

‘Ο Κάρτος μ’ ένα πήδημα βρέθηκε όρθος. Άδιαφορώντας γιό το άγριμι που σφαδάζε, έτρεξε προς το μέρος της κοπέλλας. Είχε κατέβει άπ’ το δέντρο και τα γονάτα της δεν την κρατούσαν. Ήταν έτοιμη να σωριαστή. Την άρπαξε στην άγκαλιά του και την συνεκράτησε. Το πρόσωπό της ήταν γλωμώ.

— Πώς είσθε; τη ρώτησε.

— Θεέ μου! αναστέναξε η κοπέλλα. Λίγο ακόμα και θάμουν χαμένη. Μου σώσατε τη ζωή... Το όπλο μου έπαθε κάποια έμπλοκή και άχρηστεύτηκε στην κρισιμώτερη στιγμή, όταν ακριβώς φάηκε το κοπάδι των κογιότ. Σκαρφάλωσα σ’ αυτό το δέντρο, έλπίζοντας να ξεφύγω...

— Είσθε μόνη στο δάσος;

“Ένα πικρό χαμόγελο, κρεμάστηκε στα γέιλη της. “Απέφυγε ν’ άπαντήσει.

— Μί λένε Σουζάν Μπρετόν, είπε.

— Τό δικό μου είναι Μιχάλης Κάρτος. Είμαι Έλληνας...

— Δεν σās έχω ξαναδη στό Κεμπτέκ, είπε ή νέα.

— Είμαι περαστικός άπ’ τό Κεμπτέκ, άποκρίθηκε έκάνως. Δηλαδή, μπορεί και νά μή σās είχα γνωρίσει ποτέ άν δεν πάγωνε τό ποτάμι ...

*

Ήταν περαστικός πραγματικά άπ’ τό Κεμπτέκ ο Μιχάλης Κάρτος. Είχε φτάσει με τό «Άγιος Γεώργιος» πριν δυό μέρες.

Τό Κεμπτέκ καθρεφτίζεται στό νερά του Σαιν Λορεντζ από τον καιρό που λεγόταν ακόμα Καναδάς. Καναδάς, σημαίνει χωριό.

Ένα χωριό με εκατό πενήντα Έρυθροδέρμους ψαράδες ήταν τό Κεμπτέκ μέχρι τό 1608, όταν ο βασιλιάς της Γαλλίας Έρρίκος ο 4ος, έστειλε τους Ντέ Μόν και τον Σαμουηλ ντέ Σαμπλαιν νά τό άποικήσουν με τέσσερις χιλιάδες Φραντζέζους. Από τότε, τό Κεμπτέκ μεγάλωσε και πέρασε από πολλά χέρια. Σήμερα δεν είναι πιά Γαλλικό όμως όλοι σχεδόν οί κάτοικοί του που κρατούν άπ’ τους πρώτους κι’ από άλλους άποίκους που ήρθαν αργότερα, είναι Γάλλοι και τή γαλλική γλώσσα μιλούν.

Γιά τό Κεμπτέκ λοιπόν, ταξίδευε τό φορτηγό «Άγιος Γεώργιος» με έλληνική σημαία. Αφησε τον Άτλαντικό, ήπικε στό ποτάμι του Άγιου Λαυρεντίου, πέρασε τό Ταντουζάν και ήρθε και φούνταρε στό Κεμπτέκ, με τίς δυό άγκυρές του, νά φορτώση ευλεία, Τ’ άπόγευμα έφτασε Τά Ήμερώματα τό ποτάμι έπηξε και τό καράβι αιχμάλωτο τώ ανα τό πάγου, ήταν αδύνατο νά σαλεύη. Έτσι συμβαίνει σ’ αυτά τά πλάτη. Η θερμοκρασία πέφτει άπότομα. Μπορεί από τή μίαν ώρα στην άλλη νά πέση είκοσι και τριάντα βαθμούς.

— Τώρα τήν κάνανε από κόυπες! γκρινιάξε ο καπετάν Ρέτας, ο πρώτος καπετάνιος, καθώς τό πρωτό, άνεβαινοντας στην κουβέρτα είδφ γύρω άπ’ τό καράβι νά ταξιδεύουν ελεύθερα τά ποδηλάτα πάνω στό κρουσταλλωμένα νερά. Ένας Θεός μονάχα ξέρει, πότε θα ξεκολλησουμε άπ’ εδώ.

Ο διάολος νά με πάρη, άν δεχτώ άλλη φορά νά κωνά αυτό τό ταξίδι χειμωνιάτικα...

Ήταν τυλιγμένος σ’ ένα χοντρό παλτό και φορούσε ένα σκούφο από γούνα. Ωστόσο, τουρτουρίζε.

— Διαλόκαιρος! είπε ο Μιχάλης Κάρτος, ο γιατρός του καραβιού, που στεκόταν δίπλα του. Δεν υπάρχει άμφιβολία πώς θ’ άργήσουμε νά σαλπάρουμε...

— Νά μου ζήσης Έλλαδίτσα! αναστέναξε ο καπετάνιος. Μπορεί νά μην είσαι πλούσια σέ ναύλα, αλλά έχεις τήν εύλογία του Θεού άπάνω σου. Λιακάδες στην καρδιά του Γενάρη και άνθισμένες άμυγδαλιές τον Δεκέμβρη... Και μ’ όλα ταύτα γκρινιάζουμε. Έ! Ρέ Ρωμην άχάριστε και τζαναμπέτη. Απορώ, μά τό Θεό πώς τά καταφέρουν και ζούνε άνθρωποι σ’ αυτόν τον τόπο, τό χειμώνα.

Ο γιατρός άνασήκωσε τους ώμους του :

— Ο καθένας όπως συνηθίσει, κάπταιν. Έχει όμως και τά καλά του ο Καναδάς...

— Σαν τι καλό έχει; τον κύταξε θυμωμένος ο Ρέτας.

— Σπουδαίο κυνήγι, άποκρίθηκε γαμογελώντας ο Κάρτος.

— Χμ! μούγκρισε ο καπετάνιος. Μη μου πής, πώς σου άνοιξε ή όρεξη, γιατρέ...

Ο γιατρός γέλασε :

— Αν μου δώσης άδεια, δεν θα πώ όχι, κάπταιν. Μιά και τά νερά θ’ άργήσουν νά ξεπαγωσουν...

Όλοι στό καράβι ήξεραν τήν αδυναμία του Κάρτου. Ήταν μανιώδης κυνηγός. Όταν έπιαναν σέ τόπους που ύπηρε μερος νά κυνηγήση έβγαίνει με τήν έπαναληπτική καρραμπίνα του κι’ όταν γυρίζει τό θράδυ, ήταν φορτωμένος από λογίς - λογίς θηράματα που έβαζαν σέ μεγάλες μπελάδες τον μάγειρα και τον βοηθό του.

— Δεν θα σου δώσω άδεια, γιατρέ! είπε κοφτά ο Ρέτας, και κατέθηκε κάτω στην καμπίνα του.

Είπε πώς δεν θα του δώση άδεια. Μά τήν άλλη μέρα τό πρωτό ο ίδιος τον έστειλε στη στερία.

— Είσαι ελεύθερος, Κάρτο, του είπε. Μπορείς νά λειψής δυό - τρεις μέρες άπ’ τό καράβι, εκτός άν δής πώς οί πάγοι λιώνουν. Τότε, νά γυρίσης άμέσως, γιατί θα σαλπάρουμε...

— Έν τάξει. κάπταιν. Εύχαριστώ...

*

"Όλα αυτά της τὰ διηγήθηκε καθώς άφιναν πίσω τους τὸ δάσος καὶ γυρίζαν μ' ἕνα ἔλκθρο στὸ Κεμπέκ. Τῆς τὰ διηγήθηκε μὲ λεπτομέρειες χωρὶς νὰ ξερῆ τὸ λόγο. "Ενοίθε ὁμως τὴν ἀνάγκη νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἦταν μὴ γλυκεῖα κοπέλλα ἡ Σουζάν κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή που τὴν εἶδε ἐνοίωσε κάτι παράξενο νὰ τὸν παιδεύῃ.

— Θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ μείνετε τοῦλάχιστον δέκα μέρες ἀκόμα ἐδῶ, τοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα. Τὸ ποτάμι δὲν θὰ ξεπαγώσῃ πρὶν περάσουν δέκα μέρες θέλετε νὰ σὰς συστήσω στὴ θέρα μου;

Δὲν εἶχε ἀντίρρηση. Ἀπεναντίας, τοῦ ἄρεσε πολὺ αὐτὴ ἡ πρόκλησις. Ἦταν τόσο νοσητικὴ κὺτὴ ἡ Γαλλιδούλα.

— Δὲν μοῦ μιλήσατε καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας, τῆς εἶπε.

Ἐκείνη χαμογέλασε καὶ μὴ σείρᾳ ἀπὸ μαροσιτάρια ἀστραψαν στὸ στόμα τῆς.

— Ἡ ἱστορία μου δὲν ἔχει καὶ μεγάλο ἐνδιαφέρον, ἀπάντησε. Γεννήθηκα στὸ Κεμπέκ. πρὶν εἰκοσιδύο χρόνια, ἀπὸ Γάλλους γονεῖς. Ὁ πατέρας μου, πεθαίνοντας μὰς ἄφησε μὴ μεγάλη περιουσία. Ἐχομε ἕνα ἐργοστάσιο κατασκευῆς χαρτιοῦ. Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη μ' ἕναν Ἑγγλέζο, τὸν Τζῶν Μπλιγκ. Ὁ Τζῶν Μπλιγκ πρόκειται νὰ μὲ παντρευτῆί...

"Ενοίωσε κατὰς ἀσκῆμα καὶ τὰ μάτια του τρεμόπαιξαν.

— Μὰ τί πάθατε; τὸν ρώτησε.

— Θὰ εὐχόμεν νὰ μὴν εἶχατε ἀρραβωνιασθῆ, εἶπε μεγαλοκλικά.

— Γιατί; ρώτησε γελώντας.

— Χι! Δὲν ξέρω ἀκριβῶς γιατί. Πάντως αὐτὴ ἡ πληροφορία μὲ στεναχώρησε λίγο...

— Λίγο ἢ πολὺ;

— Πολὺ! ἀναστέναξε ὁ Ἐλληνας.

*

Στὸ σπίτι τῆς Σουζάν γνώρισε τὴ μητέρα τῆς. Ἦταν μὴ ὀχι καὶ πολὺ ἡλικιωμένη κυρία, μὲ ἄρχες γκριζῶν μαλλίων.

Ἡ Σουζάν τῆς διηγήθηκε τὴν περιπέτεια μὲ τὸ κοιγιότ. Ἡ γυναίκα ἔγινε γλωμῆ.

— Καὶ ὁ Τζῶν; ρώτησε ἐκπληκτικῆ.

— Ὁ Τζῶν... Ὁ Τζῶν μ' ἄφησε κι' ἔφυγε, μαμὰ... Ἄν δὲν ἦταν ὁ Μισέλ, ὁ Τζῶν θὰ ἔφαχνε τώρα γιὰ ἄλλη ἀρραβωνιαστικιά.

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἐλληνα.

— Δὲν στὸ εἶπα ἀπ' τὴν ἀρχὴ

αὐτό, τοῦ ἐξήγησε. "Ἡμαστέ μαζὶ στὸ κυνηγι μὲ τὸν Τζῶν. Μὰ ὅταν φάνηκε τὸ κοπάδι μὲ τὰ κογιότ, τάχασε, φοβήθηκε καὶ μ' ἄφησε... Πῶς τὸ δρῖσκεῖς αὐτό, Μισέλ;

— Δὲν ἦταν σωστό, εἶπε καὶ κάτι φτεροκόπησε χαρούμενα μέσα του.

"Ἦθε λ ε νὰ τῆς πῆ ἀκόμα πῶς αὐτὸς ὁ Μπλιγκ, ἀφοῦ φερόθηκε ἔτσι, δὲν τὴν ἀγαποῦσε καθόλου καὶ πῶς ἂν ἤθελε νὰ τὴν παντρευτῆ, ἦταν μονάχα γιὰ τὴν μεγάλη προίκα τῆς. Ἀλλὰ δὲν πρόσθεσε τίποτα.

— Μονάχα αὐτὸ δρῆκατε νὰ πῆτε; παραπονέθηκε.

— Τί ἄλλο;

Τοῦ ἔροῖξε ἕνα βλέμμα πού τὸν ἀναστάτωσε.

— Εἶσθε ὑπερβολικὰ καλός, τοῦ εἶπε.

Τὸ βράδυ, γνώρισε καὶ τὸν Τζῶν Μπλιγκ. Ἦταν ἕνας ψηλὸς κοκκινομάλλης μὲ φακίδες στὸ πρόσωπο. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὁ Μπλιγκ κῦταζε μὲ ἀσκῆμο βλέμμα τὸν Ἕλληνα.

Εἶχε βρῆ μὴ δικαιολογία γιὰ τὴν ἐξαφάνισί του ἀπὸ τὸ δάσος. Δικαιολογία ἐντελὸς ἀστεία.

— Ὁ Σίγασα ξαφνικὰ Σουζάν, εἶπε. Ὑστερα, ὅλες τῖς ἄλλες ὥρες ἔφαχνα νὰ σὲ βρῶ καὶ περιπλανηθῆκα.

— Ἐν τάξει, Τζῶν. Σὲ πιστεύω, ἀποκρίθηκε μ' ἕνα σκυθρωπὸ χαμόγελο τὸ κοριτσι.

*

Τρεῖς μέρες ἀργότερα ὁ Μπλιγκ φανέρωσε τὰ πραγματικὰ του αἰσθηματα γιὰ τὸν Ἕλληνα. Τὸν μισοῦσε. Εἶχε καταλάβει πῶς ἀνάμεσα στὸν Κάρτο καὶ στὴ Σουζάν εἶχε δημιουργηθῆ ἕνα τρυφερὸ αἶσθημα.

Ἀπὸ νωρὸς τὸ πρῶτὴ τῆς εἶχε κάνει μὴ ἄγρια σκηνὴ ζήλειας. Ὑστερα, τὸ βράδυ, μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸ κυνηγι, τὸν ἔπιασε ἡ Σουζάν πίσω ἀπ' τὸ παρθύρο νὰ παραμονεύῃ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἕλληνα μὲ τὴν καρμπίνα στὸ χέρι. Ἡ ἰδέα πῶς ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸν Κάρτο περᾶσε σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ νοῦ τῆς. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἴσα-ἴσα ἀκούγονταν τὰ δῆματά του πάνω στὸ κρυσταλλωμένο χιόνι τοῦ κήπου.

— Τί θέλεις νὰ κάνῃς, Τζῶν! κράγγασε καὶ ρίχτηκε ἀπάνω του.

— Ἄφησέ με! μούγκρισε αὐτός.

— Ὅχι. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω...

Δὲν τὸν ἄφησε καὶ ἡ εὐκαιρία χάθηκε γιὰ κείνο τὸ βράδυ τοῦλάχιστον. Ὁ Μιχάλης Κάρτος μῆτεκε ἀνύποπτος μ' ἕνα μπουκέτο χειμωνιάτικα γαρύφαλλα τοῦ Μοντρεάλ, στὸ χέρι. Καλησπέρισε. Τὰ μάτια τοῦ Μπλιγκ ἀστραψαν

από μίσος. Δεν απέδωσε σημασία. Ύστερα από λίγο κάθισαν στο τραπέζι και όλα φαινόταν πως πήγαιναν καλά.

Η Σουζάν ξεχασε τους φόβους της. Απεφάσισαν την άλλη μέρα να πάνε στο δάσος για άλεπουδες.

— Είναι ή εποχή τους, είπε ο Μπλίγκ.

— Έχω βάλει στο μάτι μια σπουδαία μπλέ άλεπου! είπε ο Έλληνας. Είμαι σύμφωνος γιαυτό το κυνήγι...

Την άλλη μέρα το πρωί, ξεκίνησαν κι' οι τρεις μ' ένα έλκρηρο για το δάσος. Άφησαν έξω από το δάσος το έλκρηρο και άρχισαν το κυνήγι...

Τότε, ύστερα από δυό ώρες, ο Τζών Μπλίγκ άποπειράθηκε να σκοτώση για δεύτερη φορά τον Έλληνα.

Η Σουζάν είχε μείνει πίσω. Ο Κάρτος προχωρούσε μπροστά, ακολουθώντας τα ίχνη που είχε αφήσει στο χιόνι μια άλεπου. Είκοσι μέτρα πιο πίσω έρχόταν ο Μπλίγκ.

Ο Μπλίγκ κύτταζε γύρω. Η Σουζάν δεν φαινόταν. Κανείς δεν θα μπορούσε, λοιπόν, να τον δει. Σήκωσε την καρμπίνα και σημάδεψε τον Έλληνα. Το χέρι του έτρεμε και αστόχησε. Ο Κάρτος, άκουσε τη σφαίρα που πέρασε λίγο πιο πάνω από τον ώμο του να σφυρίζη άπαισια και γύρισε. Είδε ένα σατανικό χαμόγελο στο πρόσωπο του Έγγλέζου και κατάλαβε.

— Μη δοκιμάσης να σαλέψης, Έλληνα! γρύλισε ο Μπλίγκ.

Έκείνος, έμεινε ασάλευτος άπ' την έκπληξη. Στη θέση που βρισκόταν ήταν αδύνατο να χρησιμοποιήση το όπλο του. Κατάλαβε τον κίνδυνο. Ως τόσο, προσπάθησε να χαμογελάση.

— Τρελλάθηκες. Τζών! ρώτησε.

Ο άλλος κάγχασε ενώ τον σημάδευε.

— Οχι, Έλληνα! μούγκρισε. Έπειδη δεν τρελλάθηκα ακριβώς κι' έπειδη δεν θέλω να χάσω τις πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια που έχει προικα της η Σουζάν, θα σε σκοτώσω... Δεν θα την πάρης εσύ...

Το δάχτυλό του άγγιξε τη σκανδάλη καθώς σημάδευε τον Έλληνα. Ο Κάρτος έκλεισε τα μάτια. Ένας πυροβολισμός άντηχησε σά βροντή, και μια πνιχτή βλαστήμια άκούστηκε. Ο Κάρτος άνοιξε τα μάτια. Μερικά βήματα πιο εκεί στεκόταν η Σουζάν Μπρετόν, με την καρμπίνα στο χέρι, που κάπνιζε ακόμα. Ο Μπλίγκ βόγνυσε. Το όπλο βρισκόταν στα πό-

δια του. Και τα χέρια του ήταν ματωμένα. Μια σφαίρα από την καρμπίνα της Σουζάν του είχε τσακίσει τα δάχτυλα...

— Τώρα είμαστε ίσα, Μισέλ! είπε η κοπέλλα, γελώντας. Μου έσωσες τη ζωή άπ' τ' άγριόσκυλα. Σε γλύτωσα από τη σφαίρα αυτής της κόκκινης άρκούδας. Στο λέω αυτό για να μη νομίσης πως θα σε παντρευτώ από εθνομοσύνη... Σ' αγαπώ, Μισέλ...

Έτρεξε προς το μέρος του και τον άγκάλιασε. Ο Μπλίγκ, μούγκρίζοντας, άπομακρύνθηκε.

— Είχα καταλάβει πως ζήλευε και κάτι σχεδίαζε εναντίον σου, Μισέλ, είπε η Σουζάν. Τον παρακολούθησα κι' έτσι τον πρόλαβα...

— Είσαι το πιο γλυκό κορίτσι του Κεμπέκ! είπε ο Κάρτος και τη φίλησε.

*

Ύστερα από είκοσι μέρες, ο «Άγιος Γεώργιος» έφευγε άπ' το Κεμπέκ, χωρίς τον Κάρτο.

— Χαλάλι του! μουρμούρισε ο καπετάν Ρέτας, καθώς κύτταζε όπ' τη γέφυρα το ζευγάρι που τον χαιρετούσε άπ' το μουράγιο. Άλλά εγώ δεν θα τ' άποφάσιζα ποτέ να παντρευτώ και να μείνω στον Καναδά... Ίσα είναι η Έλλάδα με τις λιακάδες της και τον άνοιχτόκαρδο ουρανό της κι' Ίσα αυτού εδώ ο τόπος, που σου παγώνει το αίμα που με τα χιόνια του;

— Άν ήσουν λίγο πιο νέος, κάπταιν του είπε χαμογελώντας ο δεύτερος πλοίαρχος, που βρισκόταν δίπλα του, θα σ' άρεσε και σένα το Κεμπέκ...

— Ίσως! άναστεναξε ο Ρέτας κι' άναψε το τσιμπούκι του.

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΕΠΌΜΕΝΟ :

Το 4ο πακέτο με πέντε ακόμα συναρπαστικά «Εξωτικά Διηγήματα» του Νίκου Μαράκη, η δημοσίευση των οποίων στο θρυλικό ΡΟΜΑΝΤΣΟ των '50 και των '60, είχε αφήσει εποχή.

Οι περιπέτειες των Ελλήνων τυχοδιωκτών του Νίκου Μαράκη στα πέρατα και στις γωνιές του κόσμου συνεχίζονται σε προσεχές τεύχος των Short Stories.

-Περιπέτεια στο Σαν Κάρλος

(από το ΡΟΜΑΝΤΣΟ # 854)

-Στα χέρια των Μπιγκ Ναμπάς

(από το ΡΟΜΑΝΤΣΟ # 908)

-Στην κόλαση του Κουγκό

(από το ΡΟΜΑΝΤΣΟ # 909)

-Απαγωγή στο Ματουάτου

(από το ΡΟΜΑΝΤΣΟ # 910)

-Η Αϊσά της Μπάιτνα

(από το ΡΟΜΑΝΤΣΟ # 912)

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

Τεύχος #10 - Ιούλιος 2018

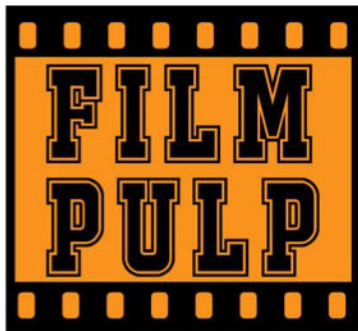
Αρχισυνταξία -Επιλογή Υλικού :ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ
Επιμέλεια-επεξεργασία: ΠΑΝΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Λιαν προσεχώς!!!

CINE STORIES

Μια παραγωγή 100% σε κείμενα και εικονογράφηση από το επιτελείο του "Μπαούλου των παλιών αναγνωσμάτων". Ο Γιώργος Βλάχος γράφει και ο Πάνος Κολιόπουλος εικονογραφεί.

Θα εκπλήξει, θα συναρπάσει, θα ανακαλέσει θύμισες με τις περιπέτειες του παλιού καλού επικού κινηματογράφου!

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ

- 1) «Το προηγούμενο βράδυ», γουέστερν του Τζιμμου Κορίνη
- 2) «Ο Τίγρης της Κίτρινης Θάλασσας» κι άλλες ιστορίες, του Στέλιου Ανεμοδουρά
- 3) «Σατανική σκηνοθεσία», αστυνομική περιπέτεια με τον Λέμι Κόσιον σε πρωτότυπο κείμενο Τζιμμου Κορίνη
- 4) «Εξωτικά διηγήματα» του Νίκου Μαράκη τ. 1
- 5) «Αστυνομικές Ιστορίες», του Νίκου Φώσκολου
- 6) «Όταν σημάνει η ώρα», γουέστερν του Τζιμμου Κορίνη
- 7) «Τα Κοροΐδα οι Αρχαίοι», η Ιστορία σαν ευθυμογράφημα του Γιώργου Μαρμαριδη
- 8) «Εξωτικά διηγήματα» του Νίκου Μαράκη τ. 2
- 9) «Πρόβα σεναρίου», νουβέλα απροσδιόριστου είδους του Γιώργου Βλάχου

Όλα είναι μόνο σε ψηφιακή μορφή και θα τα βρείτε στα αποθηκευμένα του Μπαούλου.